

DE STER

Maart 1984
84ste jaargang
Nummer 3

INHOUDSOPGAVE

- 1 Anderen helpen de beloften des Heren te verkrijgen, *President Spencer W. Kimball*
- 7 Een zending zijn voor uw man of vrouw, *Mollie H. Sorensen*
- 13 Ik heb een vraag, *Arthur R. Bassett*
- 15 Zo dichtbij en toch zo ver weg, *Carmen B. Pingree*
- 23 Wij geloven eerlijk te moeten zijn, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 30 Hij was een bijzonder iemand, *Frank D. Day*
- 34 Wapenen der gerechtigheid, *Ouderling Carlos E. Asay*
- 41 Momenten met de profeten:
In ballingschap geschreven brieven
- 42 Voorwaarts, christenstrijders, deel 2, *Jack Weyland*
- 49 Waarom deden de mensen zo?
James B. Allen

KINDERSTER

- 1 Van vriend tot vriend,
Ouderling Franklin D. Richards/Janet Peterson
- 4 Hoe krijgt Jezus het geld? *Lowell J. Fetzer*
- 6 De profeet Jona
- 8 Papieren poppetje: Martin

Omslag: De tempel de Mexico City.
(Foto van Eldon K. Linschoten.)

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1984 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Eerste Presidium

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Adviseurs

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redacteur

M. Russell Ballard

International Magazines

Zakelijk redacteur
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur
David Mitchell

Kinderster
Lois Richardson

Vormgeving
J. Scott Knudsen

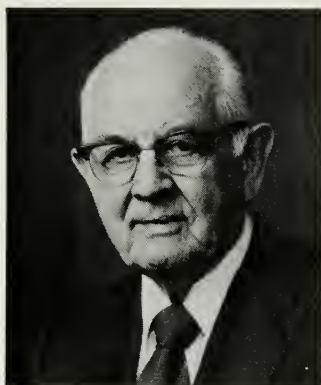
Vertaling De Ster

Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

Nieuwsredacteur

George Ph. M. Kraanen
Spoorlaan 15
NL-3721 PA Bilthoven

ANDEREN HELPEN DE BELOFTEN DES HEREN TE VERKRIJGEN

President Spencer W. Kimball

*Deze boodschap is,
op aanwijzing van president Kimball, uit een aantal
van zijn vroegere toespraken gehaald*

Ik heb altijd van de gelijkenissen van de Meester gehouden en wel in het bijzonder van de twee die handelen over onze broeders en zusters die tijdelijk zijn afgedwaald. Deze gelijkenissen werden gegeven in een periode dat de Heer door de schriftgeleerden en Farizeeën werd berispt voor de inspanningen die Hij zich getroostte onder de „tollenaars en zondaars”.

„En de Farizeeën en de schriftgeleerden morden en spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen.

En Hij sprak deze gelijkenis tot hen en zeide: Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?

En als hij het vindt, tilt hij het met blijd-

schap op zijn schouders, en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

Ik zeg u, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenenegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben." (Lucas 15:2-7.)

Wat een krachtige boodschap! Met deze gelijkenis van de Heer ontvangen wij de liefdevolle opdracht om mensen in nood — in dit geval vooral zij die van de kudde zijn afgedwaald — te gaan zoeken en te redden. De boodschap van deze gelijkenis was zo belangrijk, dat de Meester haar versterkte door middel van nog een gelijkenis met hetzelfde thema, de gelijkenis van de verloren penning:

„Welke vrouw, die tien schellingen heeft, en er één verliest, steekt niet een lamp aan en veegt het huis en zoekt zorgvuldig, totdat zij hem vindt?

En als zij hem gevonden heeft, zoekt zij haar vriendinnen en buren bijeen en zegt: „Verblijdt u met mij, want ik heb de schelling gevonden, die ik verloren had.

Alzo is er, zeg Ik u, blijdschap bij de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert." (Lucas 15:8-10.)

Als broeders en zusters in de kerk is het onze verantwoordelijkheid diegenen die misschien verdwaald zijn te helpen om de weg weer te vinden en diegenen die datgene verloren hebben dat kostbaar is, te helpen hun schat weer te vinden. De Schriften leren ons heel duidelijk dat ieder lid de verplichting heeft zijn medeleden te versterken.

De Heiland wees hier liefdevol maar zeer nadrukkelijk op toen Hij tegen Petrus zei: „Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders." (Lu-

cas 22:32.) Mag ik hetzelfde tegen ieder van u zeggen: Wanneer u bekeerd bent, versterk dan, alstublieft, uw broeders en zusters. Zovelen van hen lijden geestelijk honger zonder te beseffen wat de oorzaak van hun honger is. Er zijn geestelijke waarheden en beginselen die als een sterk en veilig fundament voor hun ziel kunnen zijn en hun vrede des harten en gemoedsrust kunnen geven, als wij maar bereid zouden zijn onze gebeden en onze daadwerkelijke zorg naar hen uit te laten gaan.

Ik herinner me een stel dat zichzelf beloofde dat zij, zodra ze getrouwd waren, hun leven op orde zouden stellen en naar de tempel zou gaan om voor de eeuwigheid te trouwen. Zij hielden heel veel van elkaar en hadden een zekere mate van geloof in de kracht van het huwelijksverbond dat door middel van de verzegelde macht van het priesterschap was gesloten. Toch waren er, volgens hen, een aantal zaken waardoor zij niet in staat waren zich volkomen toe te leggen op deze aangelegenheid.

De jaren vergleden. Er kwamen kinderen. Het echtpaar raakte steeds meer betrokken bij maatschappelijke activiteiten. De man hield van zijn gezin. De vrouw, Jennie, werd steeds aantrekkelijker. Het moederschap maakte haar mooi. De zorg voor haar gezin ontwikkelde haar inzicht en verruimde haar ziel. Herhaaldelijk smeekte zij haar man: „Toe, laten we naar de bisschop gaan voor een tempelaanbeveling!" Maar keer op keer weigerde hij.

Naarmate de jaren voorbijgingen, kwamen haar zondagse activiteiten steeds meer in conflict met hetgeen waar hij zich mee bezig wilde houden op zondag. Uiteindelijk besloot ze dat het rustiger was als zij 's zondags bij haar man bleef. Bijgevolg deden ze maar weinig in de kerk

en naarmate hun kinderen de tienerjaren bereikten, namen zij de onbezorgde houding van hun ouders over.

Op zekere dag kwam er een eind aan. Op een zondag, toen zij er op uit waren gegaan om te picknicken, kwamen Jennie en één van de kinderen bij een autoongeluk om.

Na de begrafenis begon de man te ervaren hoe beperkt en eenzaam het leven nu was. Het huis deed zo leeg aan zonder zijn vrouw. Zijn leven was een aaneenschakeling van troosteloze dagen. Hoewel hij zich op zijn werk wierp en zich aan de overgebleven kinderen wijdde, kwam er geen eind aan zijn lijden. Zijn gedach-

ten waren steeds bij Jennie, zijn levenskameraad. Er was geen troost of goedmoedsrust te vinden en hij bedacht zich dat hij niet gezorgd had voor een priesterschapsverzegeling die hem voor alle eeuwigheid met Jennie kon verbinden en Jennie met hem. Zijn tranen, zijn leed en benauwdheid vonden geen vertroosting.

Op zekere nacht, echter, droomde hij. En in tegenstelling tot de meeste dromen, die in de loop van de dag snel vervagen, bleef deze hem bij. Hij scheen op een hele andere plaats te zijn, waar hij het uitzicht had op een brede, openstaande poort. In de opening stonden een vrouw en een jong meisje.

Plotseling beseftte hij wie zij waren en hij voelde een warme gloed in zijn hart. Jennie was mooier dan ooit. Tot zijn grote vreugde kregen zijn geliefden hem in het oog en wenkten tegen hem om zich bij hen te voegen. Zij schenen een groot verlangen te hebben om bij hem te zijn, maar het was buiten kijf dat dit afhankelijk was van zijn inspanning. Hij trachtte in beweging te komen, maar scheen geen macht daartoe te bezitten. Terwijl hij nog grotere pogingen deed, begonnen de grote hekken dicht te draaien.

Zowel hij als Jennie wisten dat hij dringend op moest treden. Toen hij nog één keer naar Jennie keek en een laatste glimp van haar opving, zag hij haar van angst vertrokken gezicht, toen zij beseftte dat de hekken misschien dicht zouden zijn voordat haar lieve man binnen was.

Op dat moment werd hij wakker. Hij had het gevoel zijn leven te willen geven, of wat hij ook maar bezat, als hij maar bij zijn vrouw en lieve kinderen kon zijn, als hij de volledige zegeningen kon hebben van hen die het eeuwige leven ontvangen en alles wat dat inhoudt.

Was het slechts een droom? Was hij inderdaad een van 's levens grootste kansen misgelopen of was er nog tijd als hij snel handelde, voordat de beslommeringen van de wereld hem weer opeisten en zijn rechtvaardige verlangens verstikten?

De Heer kent de macht van rechtvaardige motivatie, de kracht die ons deel kan zijn wanneer wij de waarheid te weten komen over het doel van ons leven hier op aarde en over de omstandigheden die heersen aan de andere kant van de sluier. Bijgevolg gaf Hij ons nog twee andere gelijkenissen in een poging zijn boodschap onuitwisbaar in het hart te griffen van hen die het voldoende kon schelen om te luisteren en na te denken:

„Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een schat, verborgen in een akker, die een mens ontdekte en verborg, en in zijn blijdschap erover gaat hij heen en verkoopt al wat hij heeft en koopt die akker.

Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parelen zocht.

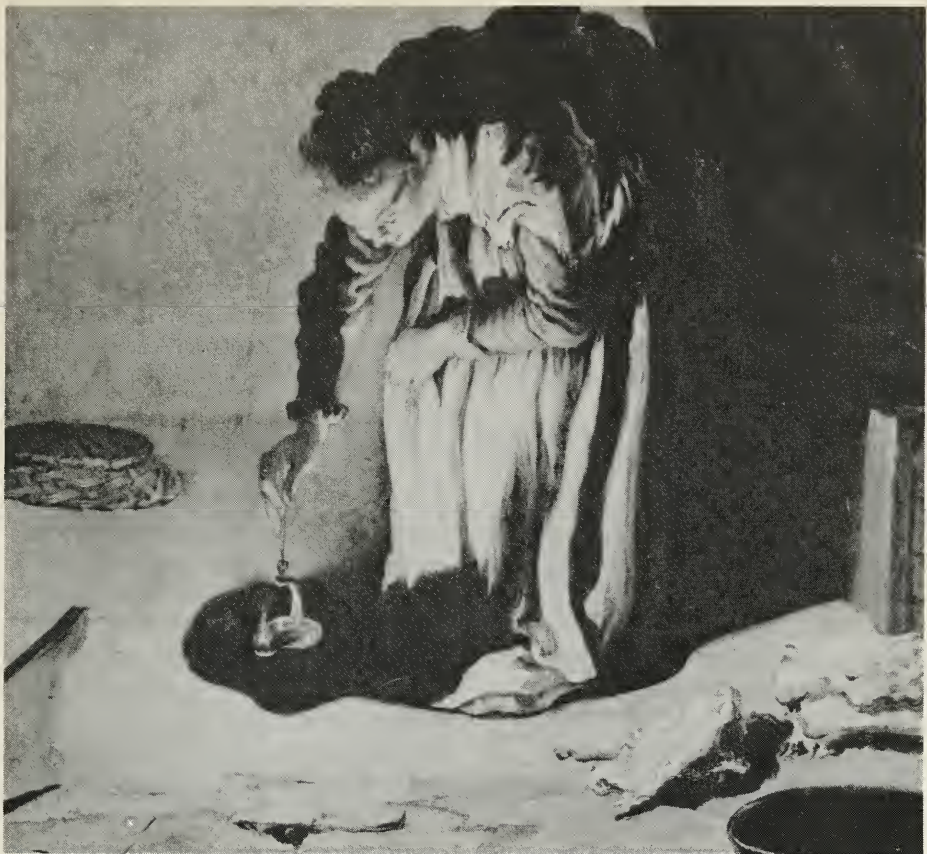
Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die.” (Matteüs 13:44-46.)

Jennie's man was de betekenis van deze gelijkenissen gaan begrijpen. Hij zou alles wat hij bezat hebben willen verkopen voor de verzekering dat hij en Jennie metertijd voor eeuwig bij elkaar zouden zijn. Gelukkig wist hij precies wat hij moest doen en hoe hij voortaan moest leven om dat inderdaad tot stand te brengen. Er zijn echter andere broeders en zusters die deze tempel- en andere kerkelijke zegeningen nodig hebben, die onze hulp behoeven bij het verkrijgen van de beloften van de Heer.

Wanneer ik tracht zulke mensen te helpen, vraag ik in de eerste plaats — mits er aanleiding toe is — „Hoe staat het met het bidden? Hoe vaak bidt u? Hoe groot is uw betrokkenheid wanneer u bidt?”

Ik herinner mij een jongeman die ik bijzonder graag wilde helpen. Ik vroeg hem onder andere: „Waar houdt u zich mee bezig in uw vrije tijd? Wat leest u? Wat doet u zoal? Met wie gaat u om?” De antwoorden lieten hem zien in hoeverre hij de ijzeren roede had losgelaten. Hij ging grotendeels om met ongelovigen. Hij had zijn vurige gebeden tot zijn Hemelse Vader gestaakt.

Ik vroeg hem: „Hoe vaak heeft u het Nieuwe Testament gelezen sinds uw zending? Hoe vaak heeft u het Boek van Mormon gelezen?” Hij had in geen tijden het

avondmaal gebruikt. En hij vroeg zich af waarom zijn geest dood leek. Hij betaalde zijn tiend niet, maar vroeg zich toch af waarom de vensteren des hemels voor hem gesloten schenen te zijn. Hij ontving gewoonweg niet hetgeen hij allemaal had kunnen ontvangen.

Een gedeelte van onze mensen hebben weleens het gevoel gehad het te druk te hebben om hun vergaderingen te bezoeken en actief te zijn in de kerk, te weinig tijd te hebben voor het gezinsgebed, teveel betrokken te zijn bij andere dingen voor de gezinsavond, te moe te zijn voor het bestuderen van de Schriften. Helaas

ontzeggen zij zichzelf hun dagelijks en wekelijks manna, dat hen door het leven en alle daaraan verbonden onzekerheden heen kracht kan geven. Maar als zij en ieder van ons bereid zijn samen te werken en te bidden, zullen zij grote vreugde gaan ondervinden, zowel nu als in de eeuwigheid. Bij dergelijke uitdagingen moeten wij de raad van de Heer aan al zijn dienstknechten indachtig zijn: „Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.” (Matteüs 17:21.) Als iemand op dit moment nog niet klaar schijnt te zijn, zouden wij er dan geen goed aan doen om de raad van de Heer op te volgen en te

vasten en te bidden? Als iemand het verlangen heeft om te veranderen, maar voor moeilijkheden staat die onoverwinnelijk lijken, zou hij of zij er dan geen goed aan doen datzelfde advies op te volgen? En wij die hen terzijde staan, zouden wij onze gebeden en ons vasten niet aan het hunne toe kunnen voegen?

Wij weten stellig dat onze Vader in de hemel over manieren beschikt om mensen te raken. Denk eens aan Alma. Denk eens aan Paulus. Er kunnen grote veranderingen plaatsvinden wanneer mensen oprecht zijn in hun verlangen.

Nu zal iemand misschien wel zeggen: „Wel, wij kennen een man of een vrouw die nooit kan worden geraakt.” Natuurlijk kan hij of zij worden geraakt. Die man of vrouw kan altijd worden gezegend en geholpen! Er is de belofte uit de Schriften, die luidt: „De liede vergaat nimmermeer.” (1 Korintiërs 13:8.) Nimmer! Wanneer liefde lang genoeg wordt toegepast, zal zij er altijd in slagen haar wonder tot stand te brengen of bij de persoon in kwestie, of bij ons, of bij beiden, of bij anderen om de persoon heen.

Evenals president John Taylor ben ik ervan overtuigd dat iedereen kan worden bekeerd — ofwel geactiveerd — mits de juiste persoon op het juiste moment de juiste benadering aanwendt op de juiste manier en met de juiste geest. Ik weet dat onze inspanningen gepaard zullen gaan met de zegeningen van onze Vader in de hemel wanneer wij ons voorbereiden, wanneer we de beginselen van het evangelie blijmoedig naleven en wanneer we bereid zijn de hulp van onze Hemelse Vader in te roepen.

Er zijn miljoenen mensen op aarde, en veel mensen in de kerk, die dringend zouden vragen om de zegeningen van het priesterschap en van deze kerk en alles

wat zij hun te bieden heeft, als zij zich maar bewust waren van de voordelen ervan. Het is onze roeping onze broeders en zusters, zowel niet-leden als inactieve leden, te helpen de zegeningen te zien en te begrijpen die zij kunnen genieten, als zij ertoe over willen gaan de leringen van het evangelie in hun leven te proberen. „Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11:30.) „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek” (Johannes 7:17), zei de Meester.

Laat ons zijn zoals Nephi en tegen onszelf zeggen: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Laat de huisonderwijzers van de priesterschapsquorums, de huisbezoeksters van de zustershulpvereniging, mannen en vrouwen, ouders en kinderen en leden overal die de Heer liefhebben en het verlangen hebben zijn wil te doen, de helpende hand toereiken en met liefde en inspiratie de gevraagde rechtvaardige werken tot stand brengen door de geestelijk noodlijdenden te helpen. Tijdelijke vlaggen van belangstelling of geestdrijf zullen niet tot de gewenste resultaten voeren. Maar wij zullen wel successen boeken — en wel vaker dan iemand van ons zich voor kan stellen — wanneer we bereid zijn ons, met een gebed in ons hart, grotere inspanningen te getroosten. Niet alleen zullen wij en anderen de bijzondere zegeningen van de Heer in ons leven ervaren, maar wij zullen de Heer nader kennen en ons bewust worden van de aanwezigheid van zijn liefde en Geest. □

„Door zachtmoedigheid en ongeveinsde liefde . . .”

EEN ZENDELING ZIJN VOOR UW MAN OF VROUW

Mollie H. Sorensen

Geen woorden konden mijn blijdschap beschrijven toen mijn man naar het podium liep om te worden gesteund als tweede raadgever in het ringpresidium. Aan zijn getuigenis van zijn liefde voor de Heiland en voor het evangelie, voegde hij zijn dankbaarheid aan zijn vrouw toe. Ik herinnerde me de keer dat ik thuiskwam en de poster vond die mijn man had gemaakt met het opschrift: „Ik hou van mijn vrouw omdat ze vertrouwen in mij heeft!”

Het leek geeneens zo lang geleden dat hij nadrukkelijk had gezegd: „Ze kunnen het wel uit hun hoofd laten om mij ooit voor een toespraak in de avondmaalsvergadering te vragen, want daar pas ik ten enenmale voor!” Nu is hij iemand die men graag hoort spreken in de ring.

Ik herinnerde mij ook dat mijn man had gezegd: „Je hoeft niet te denken dat omdat jij je nu bezighoudt met toneel, je mij kunt overhalen om één van die rollen te spelen. Dat is allemaal niks voor mij.”

Maar hij was wel geweldig als één van de hoofdrolspelers in het stuk dat door de ring werd opgevoerd.

„Ik ben geen lezer,” had hij beweerd. Nu leest hij zonder mankeren iedere dag de Schriften en elke ochtend onderwijst hij ons erin.

„Ik begrijp niet hoe ik het priesterschap moet gebruiken,” had hij eens gezegd. Maar sindsdien heeft hij ons gezin de nodige keren met de macht van het priesterschap gezegd.

Ja, mijn man is zeker veranderd! Zestien jaar geleden was hij een toekomstig ouderling.

Hoe is deze geweldige verandering tot stand gekomen? Ten behoeve van mijn zusters die zich in de moeilijke positie vinden een zending te moeten zijn voor hun man, wil ik graag enkele inzichten met u delen. Daar ik uit persoonlijke ervaring spreek, spreek ik als echtgenote, maar de beginselen kunnen evengoed

worden aangewend door een man die een zendeling moet zijn voor zijn vrouw.

Het is niet eenvoudig om vertrouwen te hebben in je man wanneer hij je keer op keer teleur heeft gesteld. En voor de vrouw die zich bewust is van geestelijke waarheden, is het een frustrerende zaak de ander daar geen deelgenoot van te kunnen maken. Haar verlangen dat haar man het evangelie zal begrijpen en waarden wordt bij tijd en wijle ondraaglijk. En dat is normaal; daar zij grote vreugde heeft leren kennen, is het natuurlijke gevolg dat zij dit met haar geliefden wil delen.

Maar in deze gevallen kan er zich een zeer delicate situatie voordoen. De man is het hoofd van het gezin — degene die leiding behoort te geven, niet te worden geleid. De vrouw, hoewel zij een gelijkwaardige partner is in het huwelijk, behoort haar man te steunen in zijn leidende rol. Maar als hij niet actief is, of geen lid is van de kerk, verkeert zij in een uitermate moeilijke positie. Vaak, wanneer zij de zondagse vergaderingen, de gezinsavond of andere activiteiten van de kerk bij wil wonen, komt zij in conflict met zichzelf en zelfs weleens in openlijk conflict met haar man, waardoor zij haar doel om eenheid en een geestelijke instelling in het gezin aan te kweken, voorbijstreeft.

Waar kan een vrouw heen gaan voor leiding en aanwijzingen inzake haar rol als zendeling voor haar man? Er kunnen grote inzichten verkregen worden door het bestuderen van de Schriften. Ik leerde bijvoorbeeld een grote les toen ik las en nadacht over de raadsvergadering in de hemel en de punten die daar werden besproken.

Satan legde een plan voor waarbij iedereen zou worden gedwongen de beginselen van hun Vader in de hemel te ge-

hoorzamen. „Ik zal het ganse mensdom verlossen,” zei hij, „dat niet één ziel verloren ga, en ik zal het voorzeker doen.”

Maar onze Hemelse Vader wilde niet „de vrije wil van de mens . . . vernietigen, die Ik, de Heere God, hem had gegeven”. In plaats daarvan stelde Hij het plan van zaligheid door middel van zijn Eniggeboren Zoon in, waardoor wij vrijheid van keuze konden genieten. (Zie Mozes 4:1-4.)

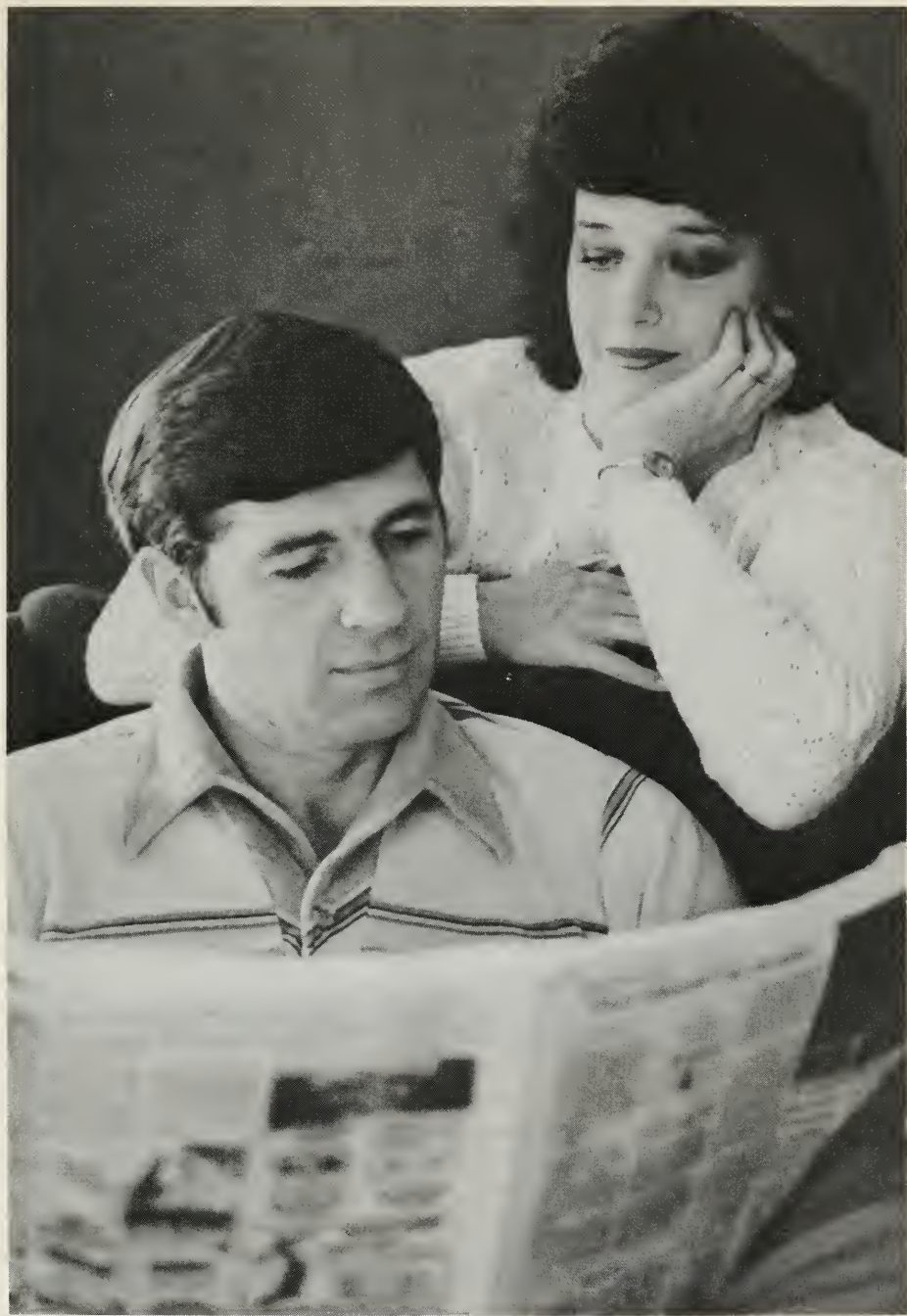
Uit dit schriftuurlijke verslag kunnen wij opmaken dat anderen dwingen om het evangelie te aanvaarden de Vader niet aangenaam is. Hij wil niet alleen dat zij bij Hem terugkeren, maar ook dat zij dat uit vrije wil en volgens hun eigen keus doen. Hij wil dat zij voor zichzelf ontdekken dat de waarheden die Hij heeft gegeven juist en goed zijn en tot de grootste vreugde zullen voeren. Om dit te kunnen bereiken, moet ieder mens vrij zijn om zelf ervaringen op te doen en tot ontdekkingen te komen.

Een aantal goddelijke methoden om invloed uit te oefenen worden in de Leer en Verbonden voor ons uiteengezet:

„Alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid en door ongeveinsde liefde;

Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (Leer en Verbonden 121:41-42.)

Deze kwaliteiten, de manieren van de Heer om iemand ergens van te overtuigen, kunnen deel uit gaan maken van ons wezen wanneer wij zo leven dat wij waardig zijn met zijn Geest te worden begiftigd. Ik heb geleerd dat hoewel een vrouw haar man aan kan moedigen en een licht voor hem kan zijn, het toch de Geest van de Heer is waardoor levens werkelijk veranderd worden.

In Galaten 5:22-23 lezen we: „De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelf-beheersing.”

Er zijn mensen die vrouwen willen aanraden deze kwaliteiten — liefde, vriendelijkheid en zachtmoedigheid — voor te wenden om een betere band met hun man tot stand te brengen. Maar met dit bedrog gaan zij voorbij aan de Heiland, die alle huichelarij veroordeelde.

Ik heb ondervonden dat het diepst van ons wezen moet worden gezuiverd van zijn natuurlijke neiging om te kritiseren en vertrouwen te verliezen. Om dit te bereiken moeten wij in het bezit komen van grotere macht dan wij van nature bezitten. Het is onze Hemelse Vader die ons dit vermogen om te veranderen kan schenken — om een vitterige, zure aard weer aangenaam te maken als die van een klein kind. „Schep mij een rein hart, o God,” zouden wij kunnen smeken, „en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest.” (Psalm 51:12.) Hij kan ons zegenen met het vermogen beter te zien en om fijne en beminnswaardige kwaliteiten te ontdekken in het karakter van onze man of vrouw.

Hoewel het wellicht niet eenvoudig is diegenen te vergeven die ons hebben teleurgesteld, wordt ons beloofd dat de Geest ons het vermogen kan geven zelfs diegenen lief te hebben wier daden het voor ons moeilijk maken van hen te houden:

„Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort.” (Moroni 7:48.)

Eén zuster die deze liefhebbende aard

ontwikkelde met behulp van de Geest, stelde het als volgt: „Er was een tijd dat ik zo gefrustreerd was vanwege alles wat mijn man *niet* deed, dat ik helemaal geen oog had voor hetgeen hij wél deed. Ik staarde me inderdaad blind op de letter van de wet en schonk geen aandacht aan de dingen die belangrijker waren, zoals liefde, geduld, vergeving en geloof. Mijn ongeduld was een obsessie geworden.

„Om de één of andere reden begon ik in te zien dat ik fout zat. Ik wist dat mijn houding jegens mijn man geen hoop op succes bood. Ik begon mijn Hemelse Vader te bidden of Hij mij wilde helpen van houding te veranderen. Ik vastte er ook voor. En geleidelijk vond het wonder plaats en kreeg ik andere gevoelens. Hoe meer ik de warmte van de Geest in mijn leven merkte, hoe meer ik de dwang om te vitten kwijtraakte. Daarnaast was ik in staat hem lief te hebben en te respecteren op manieren waar ik voorheen aan voorbij was gegaan. Ik begon grote waardering te krijgen voor zijn geduld met kinderen, zijn verdraagzaamheid ten opzichte van anderen, zijn opgewekte aard en de manier waarop hij met zijn handen kon werken — hij kon in één uur tot stand brengen waar iedere andere man een halve dag voor nodig zou hebben!

Natuurlijk is het nog steeds mijn grote wens dat hij actief wordt in de kerk, maar ik heb geleerd er vrede mee te hebben dat hij op zijn eigen manier groeit en ik bid dat ik het voorbeeld zal zijn van de liefde die hij nodig heeft om in alle vrijheid te groeien. Ik wil dat hij aan mijn optreden merkt dat het evangelie van Jezus Christus geweldig en heerlijk en spannend is.”

Stel hier tegenover de vrouw die verbittering, boosheid, gebrek aan hoop en de geest van twist aanwendt als haar overredingswerktuigen. Door haar gefrustreer-

de verlangen om alles in het juiste gareel te krijgen, geeft zij een voorbeeld van wat het evangelie van Jezus Christus beslist *niet* is, waardoor zij haar man verder weg duwt en het hem onmogelijk maakt de voortreffelijkheid ervan te proeven.

Satan wil onze pogingen om de ander door middel van liefde te beïnvloeden ver-

ijdelen, want dat is werkelijk ons machtigste wapen. Hij wil dat wij twistziek zijn en dwang gebruiken. Hij wil dat wij onze eigen geestelijke voeding — gebed, vasten, studie — verwaarlozen en ons overgeven aan ongeduld. Hij wil dat wij zoals de Farizeeën zijn, alsmear vittend over praktijken en de principes uit het oog

verliezend. Het is, bijvoorbeeld, goed om gezinsavond te houden; maar het is niet goed dat een vrouw haar man, door hem in verlegenheid te brengen, ertoe dwingt. Er zijn tijden dat de echtgenote van een inactieve man, of van een man die geen lid is van de kerk, er genoeg mee moet nemen dat een gedeelte van de wet niet wordt nageleefd en geduldig moet wachten totdat haar man eraan toe is hierin voor te gaan. In zulke gevallen hoeft „het gewichtigste van de wet” (Matteüs 23:23) niet achterwege te worden gelaten, want dit zijn de gaven van de Geest die een vrouw zullen helpen „geen lust meer (te) hebben om het kwade (klagen, preken, veroordelen) te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen” jegens haar man. (Zie Mosiah 5:2.)

Vermoedelijk hebben wij allemaal wel eens ervaren hoe het is om geheel op te gaan in de geest van een vergadering en te genieten van de warme, liefdevolle gevoelens die daardoor worden opgewekt. Op weg naar huis blijft het fijne gevoel hangen. De wereld ziet er anders uit: vol liefde, spanning en belofte. De kinderen, van wie het gesnater ons op de heenweg misschien gehinderd heeft, lijken nu wel engeltjes.

Zodanig is de invloed van de Geest: liefde, vrede en vreugde. Wij behoren iedere dag om deze invloed te bidden, want alleen met behulp van deze invloed zullen wij in staat zijn satans inspanningen om ons huwelijk te verwoesten te pareren en te overwinnen.

Op zekere dag kwam er een zuster na de vergadering van de zustershulpvereniging op me af. Ze was in tranen en zei: „Ik sta op het punt om het maar op te geven. Ik dacht dat er in een jaar wel enige verandering te bespeuren zou zijn, maar er is niet de geringste vooruitgang. Ik voel me

in de steek gelaten door de Heer. Waarom zou ik moeite blijven doen als hij toch nooit zal veranderen?”

Na haar te hebben aangehoord en mijn best te hebben gedaan om de situatie te begrijpen, vroeg ik: „Je zegt dat je het nog steeds probeert. Heb je je de laatste tijd toegelegd op je eigen geestelijke voeding, zoals je een jaar geleden deed, toen je zulke verwachtingen had van jullie betrekking?”

„Nee,” antwoordde zij. „Ik heb geen zin meer om te bidden en met alle drukte van de verhuizing is er van studeren ook niets gekomen.”

„Wel,” vertrouwde ik haar toe, „ik weet onderdehand dat wanneer ik het vertrouwen begin te verliezen in mijn man en in onze band, of wanneer ik kritiek op hem begin te krijgen, het een teken is dat ik mijn eigen geest niet heb gevoed. Maar naarmate ik eraan werk weer een liefdevolle geest te krijgen, voel ik het vertrouwen in mijn man en mijn liefde voor hem weer toenemen.”

Enkele weken later belde deze zuster mij op om te vertellen dat zij, dank zij een nieuw programma voor geestelijk voedsel, weer hoop had wat betreft haar man en hun huwelijk. „Ik had ongelijk,” zei ze. „Hij is wel degelijk veranderd, maar de verandering is zo klein dat ik er eerst geen erg in had.”

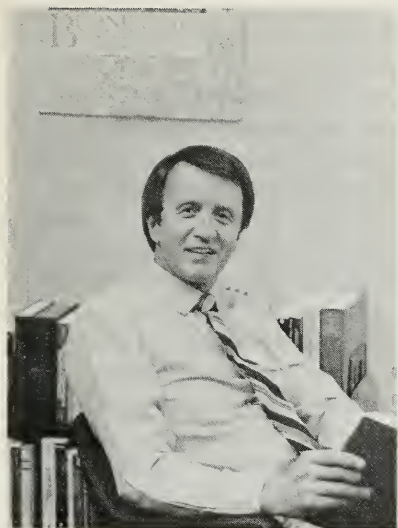
Iedere week wanneer wij van het brood en het water nemen ter gedachtenis van de Heiland, wordt ons beloofd dat wanneer wij zijn geboden onderhouden, wij zijn Geest met ons zullen hebben. En met zijn Geest kunnen mannen en vrouwen weten hoe zij elkander werkelijk kunnen helpen en steunen. □

Mollie H. Sorensen, die tien kinderen heeft, is lerares in de zondagsschool van haar wijk in Napa, Californië.

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag: **Waar zal de wederkomst van de Heer precies plaatsvinden?**

Antwoord:
Arthur R. Bassette,
assistent-hoogleraar
geesteswetenschappen aan
de Brigham Young University.

Wij zijn niet in het bezit van alle bijzonderheden van de wederkomst van de Heiland. Hij heeft echter wel een aantal belangrijke gebeurtenissen aangegeven die zullen voeren tot de vestiging van zijn duizendjarige regering. Uit

deze aanwijzingen blijkt dat zijn wederkomst zal worden voorafgegaan door meerdere verschijningen van de Meester.

Sommige daarvan hebben reeds plaatsgevonden. De eerste was zijn verschijning aan de profeet Joseph Smith in het heilige bos. Nog een verschijning vond plaats op 3 april 1836 na de inwijding van de tempel te Kirtland (Ohio) (zie Leer en Verbonden 110:1-10).

De volgende, vermelde, verschijning van de Heer schijnt de verschijning te zijn die plaats zal vinden ter gelegenheid van een vergadering van priesterschapsdragers te Adam-ondi-Ahman in de staat Missouri. Deze raadsvergadering, die alle bedelingen des tijds zal omvatten, wordt door de profeet Joseph Smith als volgt beschreven:

Daniël spreekt in het zevende hoofdstuk over de Oude van Dagen; hij bedoelt de oudste mens, onze Vader Adam of Michaël; hij zal zijn kinderen bijeenroepen en een raadsvergadering met hen houden om hen op de komst van de Zoon des mensen voor te bereiden. Hij (Adam) is de vader van het menselijk geslacht en presideert de geesten van alle mensen, en allen die de sleutels hebben gedragen, moeten in deze grote raadsvergaderingen voor hem verschijnen. Dit kan plaatshebben voordat sommigen van ons dit aardse toneel verlaten. De Zoon des mensen staat voor hem en er wordt Hem heer-

lijkheid en heerschappij gegeven. Adam draagt zijn rentmeesterschap aan Christus over, hetgeen hem werd gegeven omdat hij de drager van de sleutels van het heelal was; hij behoudt evenwel zijn plaats als het hoofd van het menselijk geslacht. (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 139.)

Door deze handeling wordt Christus wederom de wettelijke heerser van deze wereld. Hij wordt tevens de daadwerkelijke heerser door het uitoefenen van macht, een macht die blijkbaar voor het eerst ten toon wordt gespreid bij een veldslag te Jeruzalem, wanneer Hij komt als de langverwachte Messias van het joodse volk. Deze gebeurtenis is als volgt door de profeet Zacharia beschreven:

„Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen; de stad zal genomen worden, de huizen zullen worden geplunderd en de vrouwen geschonden. De helft van de stad zal wegtrekken in ballingschap, maar de rest van het volk zal in de stad niet uitgeroeid worden.

Dan zal de Here uittrekken om tegen die volken te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg;

Zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt aan de oostzijde; dan zal de Olijfberg middendoor splijten, oostwaarts en westwaarts, tot een zeer groot dal.” (Zacharia 14:2-4.)

Nadat de joden in dit dal zijn gevlucht en de toorn des Heren is uitgestort over de goddelozen, zullen de joodse leiders zich bewust worden van de tekenen van de kruisiging op het lichaam van de Heer en Hem erkennen als de historische Christus (zie Zacharia 13:6; Leer en Verbonden 45:51-53).

Dit alles is echter ter voorbereiding op het moment dat doorgaans de wederkomst des Heren wordt genoemd, een majestueuze verschijning die van invloed zal zijn op de hele wereld. Ik ben mij echter niet bewust van enige zinspeling op de plaats van zijn wederkomst, noch wat de stad, noch wat enig ander geografisch punt betreft. Zij die spreken over deze gebeurtenis zijn meer geboeid door de verhevenheid van het gebeuren — het inluiden van het duizendjarig rijk, het gebonden worden van satan, de verdelging van de goddelozen, de opstanding der rechtvaardigen, de terugkeer van de stad van Henoeh. Al deze gebeurtenissen schenen in de gedachten van hen die deze dingen boekstaafden belangrijker te zijn dan de plaats van de wederkomst. Men zou, met gegronde redenen, kunnen aannemen dat zijn bezoek op dat ogenblik of het Jeruzalem vanouds of het Nieuwe Jeruzalem van de nieuwe wereld of beide zou betreffen, daar beide hoofdstad zullen zijn tijdens het millennium. De bewegingen van de Heiland in deze periode zijn evenmin beschreven. Het enige wat wij hierover schijnen te weten is vervat in een korte uitspraak van de profeet Joseph Smith:

„Christus en de opgestane heiligen zullen tijdens de duizend jaar op aarde regeren. Zij zullen waarschijnlijk niet op aarde wonen, maar deze naar verkiezing bezoeken of wanneer dit in verband met het bestuur nodig is. Er zullen tijdens de duizend jaar zondige mensen op aarde zijn. De heidense natiën, die niet willen aanbidden, zullen met de oordelen Gods bezocht worden en tenslotte van de aarde worden weggevaagd.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 243.) □

ZO DICHTBIJ EN TOCH ZO VER WEG

LEVEN MET AUTISME

Carmen B. Pingree

Uur na uur zit hij daar te wiegen, dit prachtige driejarige vreemdelingetje, onze zoon. De middagzon die door het raam naar binnen stroomt, onderstreept zijn goedgevormde lichaampje en zijn zuivere gelaatstrekken. Broertjes en zusjes hollen voorbij en roepen zijn naam. Hij staart in de verte, geheel in beslag genomen door zijn ritmisch gewieg. Herhaaldelijke pogingen om hem te knuffelen of zijn wereld te delen worden resoluut van de hand gewezen . . . Als we hem 's avonds in bed leggen, wordt onze nachtzonen weggeduwd . . . Half sluimerend in de kamer boven de zijne horen we hoe zijn kleine handje alsmaar met het lichtknopje speelt. Het is maar al te vlug weer ochtend, maar hij roept nooit en strekt zijn armpjes niet naar ons uit . . . We kleden hem aan en het bekende patroon van de dag herhaalt zich weer. De Engelse dichter Alfred Tennyson beschreef onbewust onze zoon Brian toen hij schreef, „Hij is zo dichtbij en toch zo ver weg”.

Bij het gadeslaan van de ontwikkeling van onze baby, Brian, begon zijn ongewone gedrag ons te verontrusten. Het bracht ons in verwarring dat hij in sommi-

ge opzichten zo intelligent leek, maar dat we er desondanks niet in slaagden contact met hem te krijgen. Het tempo van zijn lichamelijke, sociale en verstandelijke ontwikkeling was zeer onregelmatig. Brian kon de wijs van „'t Licht des daags, dat pas m'omscheen” perfect naneuriën na haar slechts één keer te hebben gehoord, maar hij kon niet om een glas melk vragen. Hoewel hij in minder dan geen tijd klinken en sloten open kon krijgen, had hij moeilijkheden met het hanteren van een vork.

Wij merkten ook afwijkingen bij Brians reacties op gewaarwordingen. Op een zeker moment schonk hij geen enkele aandacht aan luchtjes of geuren, maar er waren tijden dat hij niets wilde eten zonder er eerst aan geroken te hebben. Soms scheen hij zich onbewust te zijn van plotseling lawaai, zoals een pan die op de tegelvloer viel, maar een andere keer kon hij horen hoe zijn vader in de andere kamer het papiertje van een snoepje afhaalde. Zo ook vertoonde Brian weleens geen enkele reactie wanneer hij zijn hoofd behoorlijk hard stootte, terwijl hij even later, nadat ik hem met mijn hand had aange-

Wat is autisme?

Autisme is een zwaar beperkende, levenslange ontwikkelingsstoring, die gewoonlijk aan het licht komt in de loop van de eerste drie levensjaren. In zijn fundamentele vorm komt autisme in circa 5 op de 10.000 geboorten voor. Wanneer een bredere definitie van autisme

wordt gebruikt, komt het drie keer zo vaak voor. Autisme komt vier keer zo vaak voor bij jongens als bij meisjes en is over de gehele wereld aangetroffen in gezinnen van alle rassen en met alle mogelijke etnologische en maatschappelijke achtergronden.

Wat zijn de symptomen van autisme?

- Langzame ontwikkeling of gebrek aan lichamelijke en sociale vaardigheden en vermogen om dingen aan te leren.
- Onrijpe spraakriten, beperkt begrip van ideeën en het gebruiken van woorden zonder de gebruikelijke betekenis eraan te geven.
- Abnormale reacties op gewaarwordingen. Gezicht, gehoor, tastzin, pijn, evenwicht, reukzin, smaak, de manier waarop een kind zijn lichaam houdt —

elk van deze of een combinatie van deze reacties kan daarbij betrokken zijn.

- Abnormale relatievormen met betrekking tot personen, voorwerpen en gebeurtenissen.
- Veel autistische kinderen vertonen een duidelijke bedrevenheid op het gebied van muziek, wiskunde of het omgaan van ruimtelijke voorstellingen (bijvoorbeeld het maken van legpuzzels), maar zijn ernstig onderontwikkeld op andere gebieden.

raakt, zijn rug welfde alsof hij zich gebrand had. Ik voelde mij zo gefrustreerd wanneer hij me dan niet toestond hem te troosten. Het was alsof ik zijn pijn alleen maar erger maakte.

Onze bezorgdheid nam met het voorbijgaan van de maanden toe, vooral toen Brian niet normaal leerde praten. Als hij iets zei, en dat was maar zelden, klonk hij als een robot. Hij praatte ons na en drukte haast nooit een eigen gedachte uit. Woorden waren slechts zinvolle klanken voor hem.

Het meest frustrerende voor het gezin was wellicht Brians schijnbaar onverschillige houding jegens anderen. Hij wilde niet meedoen met de gezinsactiviteiten, hij reageerde niet op de toenaderingspogingen van broertjes of zusjes en

hij ontwikkelde geen respect voor anderen bezittingen. Brian zorgde voor doorlopende beroering in het gezin door apparatuur te vernielen, boeken te verscheuren en van allerlei zaken in ons aquarium te gooien. Wanneer hij er in slaagde een schroevendraaier — die we voor de veiligheid hadden verstopt — te vinden, deed hij steevast een aanval op de centrale verwarming, de scharnieren van de deuren en stopcontacten. Op zekere dag slaagde hij erin met de schroevendraaier van de wasmachinemonteur het huis uit te komen, waarbij hij erin slaagde de achterlichten en de zijspiegel van zijn auto te demonteren voordat de geschrokken monteur er zelfs maar aan toe was gekomen de wasmachine te repareren!

Het werd noodzakelijk op iedere deur in huis een slot te hebben om te voorkomen dat hij alles in huis vernielde. Er moesten extra sloten op de buitendeuren worden gezet om te voorkomen dat hij zo maar de straat op rende. Daar hij geen besef had van gevaar, veranderde zijn gezichtje geeneens van uitdrukking wanneer auto's met gierende remmen tot stilstand kwamen om een ongeluk te vermijden. Er is ook een periode geweest dat hij gefascineerd werd door hoogten en wij hem menigmaal van een raamkozijn op de tweede verdieping af moesten plukken. Dagelijks het hoofd te moeten bieden aan zulke angstwekkende situaties zorgde ervoor dat wij lichamelijk en geestelijk steeds uitgeput waren.

Achteraf gezien hadden wij eerder medische hulp in moeten roepen; maar het is moeilijk een heldere kijk op de problemen te hebben wanneer die zich langzaam ontwikkelen bij een mooie, schijnbaar „normale” baby. Hij leek zo'n „tevreden” kindje, dat nooit jengelde om te worden opgepakt. Latere gedragsmoeilijkheden werden uitgelegd als een acuut geval van de normale moeilijkheden die aan de leeftijd van twee jaar verbonden zijn. Het feit dat hij wel erg laat was met praten werd toegeschreven aan het feit dat hij te vroeg geboren was en dat zijn vier oudere broertjes en zusjes het praten voor hem overbodig maakten, terwijl zijn onvermogen om zich aan te sluiten bij het gezin werd geweten aan „onafhankelijkheid”, een trek die wel meer voorkomt in onze familie. We gingen er vanuit dat als wij hem maar genoeg liefde gaven, hij zijn problemen op de één of andere manier wel zou „ontgroeien”.

Toen Brian drie werd en de situatie nog steeds aan 't verslechteren was, hebben we eindelijk medische hulp ingeroepen.

Hoe kerkleiders kunnen helpen

Op een conferentie van de U.S. National Society of Children and Adults with Autism, die onlangs in Salt Lake City is gehouden, sprak ouderling Rex D. Pinegar met leiders en leerkrachten over de zorg voor de ouders van een autistisch kind. Ouderling Pinegar van het Eerste Quorum der Zeventig, staat aan het hoofd van het kerkelijk comité voor leden met bijzondere behoeften.

De eerste zorg van een leider, zei hij, moet zijn voor de ontsteking van de ouders bij het onderkennen van een probleem lang voordat het kind zelf zijn of haar toestand onderkent. Ten tweede moeten ouders worden verzekerd dat zij op geen enkele wijze schuld hebben aan de handicap van hun kind.

„Ouders hebben er behoefte aan te begrijpen,” vervolgde hij, „dat de afwijking waarmee hun kind geboren is hen niet kan worden aangerekend en dat het kind alle kansen heeft om het eeuwige

leven te bereiken die het had voordat hij op aarde geboren werd.”

„Het standpunt van de kerk,” zei ouderling Pinegar, „is dat ook al zijn kinderen gehandicapt en hebben zij met bepaalde moeilijkheden te kampen, zij nog steeds kinderen zijn van onze Hemelse Vader en recht hebben op alle Inspanningen onzerzijds om hen te helpen welk potentieel dan ook dat zij in dit leven hebben, te verwezenlijken.”

Ouderling Pinegar herinnerde leiders en ouders eraan dat de wijk- en ringactiviteiten zo moesten worden georganiseerd dat gezinnen met gehandicapte leden eraan deel konden nemen, ongeacht de aard van de handicap. „Als plannen voor activiteiten geen rekening houden met gehandicapte leden, zijn wij niet bezig met iedereen contact te zoeken. Wij moeten bereid zijn ook hen erbij te halen in ons leven,” voegde hij eraan toe.

Wij gingen van de ene deskundige naar de andere in een poging te ontdekken wat hem precies mankeerde. Wij hoorden zeggen dat Brian „gevoelsmatig gestoord”, „mishandeld” en eenvoudig „een heel verdrietig jongetje” was — uitspraken die vernietigend voor ons waren omdat we zoveel van onze zoon hielden en hem zo wanhopig graag wilden helpen. Andere diagnoses zoals „achterlijk”, „een geringe mate van hersenletsel” en „een onvoldoende ontwikkeld zenuwstelsel” waren minder schokkend maar van even weinig nut. Geen enkele diagnose scheen werkelijk te passen en niemand kon ons vastomlijnde ideeën aan de hand doen om zijn gedrag te veranderen.

Wij hadden de uitdrukking „autistische

kwaliteiten” horen noemen en ten einde raad woonden wij een workshop over autisme bij waarover wij in de krant hadden gelezen. Wij brachten er een hele dag door en waren het daarna — zowel tot onze opluchting als tot onze schrik — met elkaar eens dat de kenmerken en symptomen van autisme die ons waren voorgehouden inderdaad op Brian van toepassing waren. Wij ontdekten dat autisme een handicap in de ontwikkeling is, die 95 procent van de kinderen die er aan lijden in verzorgingstehuizen doet belanden. Onze dromen van een zending en huwelijk voor Brian vielen plotseling in duigen toen ons de uitermate beperkende aard van dit probleem duidelijk werd.

Hoewel dit bericht zeer ontmoedigend was, waren we toch opgelucht eindelijk te

weten waar hij mee te kampen had. Wij waren van ons stuk gebracht en voelden ons heel eenzaam in onze situatie, maar vonden grote troost in onze gesprekken met andere ouders van autistische kinderen en in het uitwisselen van ervaringen. Hun medeleven en hun humor bij het aanhoren of vertellen van voorvallen die op de onze leken, was als balsem voor onze gekwetste gevoelens en deed ons beseffen dat wij er niet alleen voor stonden. En wat even belangrijk was, deze ouders deden ons ideeën aan de hand om thuis beter voor Brian te kunnen zorgen, gaven adressen door die wij voor schriftelijke informatie konden aanschrijven, wezen ons op artsen die bekend waren met autisme en op programma's die zijn opgezet om kinderen zoals Brian op te voeden.

En wat van het allergrootste belang was, deze ouders hielpen ons bij het herstellen van ons zelfvertrouwen. Nadat we eenmaal kennis hadden gemaakt met andere ouders van autistische kinderen, kwamen wij alras tot de conclusie dat dit een even normale groep mensen was als alle andere. Bij het aanhoren van hun frustraties, angsten en verwachtingen, ontdekten we dat deze nieuwe vrienden gevoelens hadden die heel erg op de onze leken. Bovendien leken het ons intelligente, liefdevolle en evenwichtige mensen. Dit hielp bij het verwijderen van eventuele schuldgevoelens die wij hadden gekoesterd dat Brians aandoening op de één of andere manier aan ons te wijten was.

Wij vernamen dat er geen doeltreffende behandeling bestond voor autisme, maar het bemoedigde ons te lezen dat er een bepaalde gedragstherapie bestond die had bijgedragen tot een verbetering in het gedrag van autistische kinderen. We kwamen echter tot de ontdekking dat er in

de wijde omtrek slechts één van die programma's bestond en dat er een wachtlijst van meerdere jaren voor stond.

Intussen ontwikkelden mijn man en ik een eigen plan. Wij besloten thuis een bepaald programma te volgen totdat er voor Brian plaats zou zijn op een bijzondere school. Een begrijpende bisschop onthief mij als presidente van de zustershulpvereniging, een verzoek waartoe ik na veel gebed was gekomen, opdat ik al mijn krachten aan deze uitdaging kon wijden.

Terwijl volhardende grootmoeders op de kinderen pasten, meldde ik mij als vrijwilligster aan bij een school voor autistische kinderen om wat ervaring op te doen. Onze plannen om het huis te verbouwen en nieuwe meubelen aan te schaffen werden stopgezet en de uitgespaarde middelen werden gebruikt om twee therapeuten thuis met Brian aan 't werk te zetten. Wij werkten met z'n drieën in ploegendiensten en schakelden waar mogelijk vader en de andere kinderen in.

Terwijl Brian de verschillende stappen werden aangeleerd om aandacht te kunnen schenken, stonden wij verbaasd over zijn vooruitgang en ieder moeilijk verkregen succesje werd gevierd. Deze huiselijke benadering was uitstekend voor de onmiddellijke toekomst, daar wij eindelijk wat positief contact met Brian hadden. Met het geven van zoveel van onze tijd en krachten aan Brian, beseften we echter ook dat we de andere kinderen niet mochten verwaarlozen.

Brian gaat nu naar een school voor autistische kinderen, maar de therapie die wij thuis met hem volgen is verre van voltooid. Onze geestdriftige verwachtingen zijn vervangen door meer realistische gedachten over de toekomst en „flexibiliteit” is ons devies geworden. De klas of de technieken die nu voor hem geschikt

zijn, zullen dat volgende maand of volgend jaar misschien niet zijn. Ongetwijfeld zal Brian een hele moeilijke puberteit doormaken en zal hij nooit „normaal” zijn, zoals zijn broers en zusters. Niettemin is hij bezig zijn mogelijkheden te ontwikkelen en delen wij in de positieve gevolgen van zijn vorderingen.

Ik kan nauwelijks beweren over alle antwoorden te beschikken wat betreft het omgaan met een gehandicapt kind, maar als ik mijn eigen ervaringen beschouw, zou ik toch enkele wenken kunnen geven aan hen die in soortgelijke omstandigheden verkeren:

1. *Aanvaard de realiteit.* Het is heel normaal door een periode heen te gaan dat men het bestaan van een probleem ontkent, alsmede een periode van verdriet eens dat het probleem wordt onderkend. Maar hoe eerder wij onze tranen drogen over het kind dat had kunnen zijn en aan de slag gaan met het kind zoals het werkelijk is, hoe eerder er weer een gevoel van evenwicht in ons leven zal zijn. Niemand ontkomt aan beproevingen in dit leven en de onze zijn alleen wat meer zichtbaar dan andere. Zelfmedelijden is een verkwisten van de kostbare energie die wij nodig hebben om het kind te helpen. Wij worden weer in de gelegenheid gesteld om te bewijzen, zoals Jezus leerde, dat wij in werkelijkheid ons leven vinden wanneer wij het geven in dienst van anderen.

2. *Voel u niet schuldig.* Autisme is een biologische afwijking en vindt zijn oorzaak niet in iets dat het gezin het kind misschien zou hebben aangedaan. Ook is het hebben van een kind met een handicap geen straf voor overtreding. Verzeker u ervan dat de andere leden van het gezin dit goed begrijpen.

3. *Zorg voor een zo goed mogelijke*

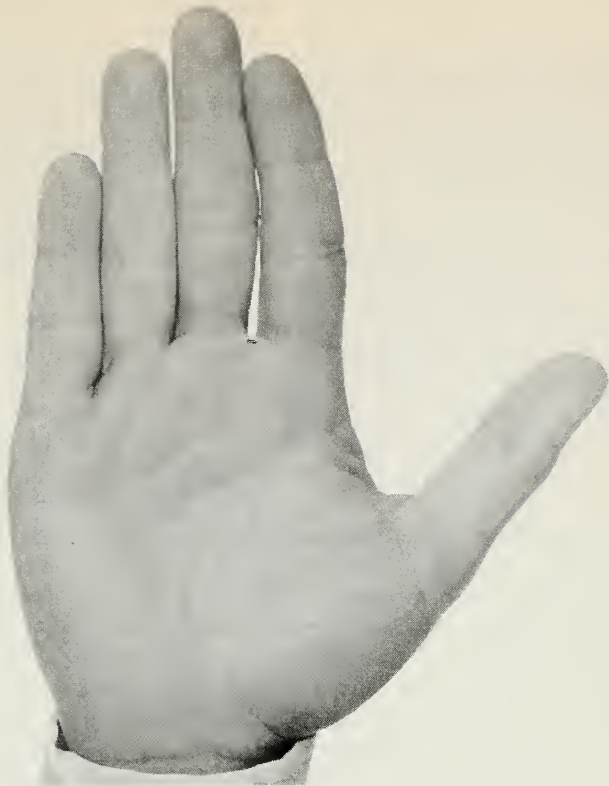
opleiding voor uw kind. Zodra hij of zij vooruitgang begint te maken, zal uw hele kijk op het probleem veranderen. Ga op zoek naar een gestructureerde entourage waar de sterke en zwakke punten van uw kind individueel zullen worden afgewogen. Een gedragstherapie met een één-op-één relatie die erop gericht is negatief gedrag te verminderen en sterke punten uit te bouwen is onmisbaar. Wanneer u dit programma gevonden heeft is het uitermate belangrijk er ook thuis *stelselmatig* aan te werken. Werk zo mogelijk in de klas mee, of leg vaak bezoeken aan de klas af, zodat u een onderdeel wordt van het onderwijsteam.

4. *Word lid van of organiseer een oudervereniging.* Andere ouders en toegeweide beroepskrachten vormen een kostbare bron van informatie en morele steun. (Bestaande verenigingen zijn: Vereniging van ouders van psychotische kinderen, Steenboklaan 1A, 1200 Brussel, tel. 7623944; Nederlandse vereniging voor autisme, Brinklaan 119, 1404 GB Bussum, tel. 02159-31557; Stichting hulp aan autistische kinderen en adolescenten, Dommerholtsweg 11A, 7215 EH Joppe, tel. 05759-4346.)

5. *Wees actief betrokken bij hetgeen er ten behoeve van autistische kinderen (of kinderen met andere problemen) wordt gedaan in uw woongemeenschap.* De vaardigheden die u op het gebied van leiding geven en organiseren heeft opgedaan in de kerk, zullen welkom zijn. U bent in staat om belangrijke bijdragen te leveren. Daarnaast zullen het werken met en de vriendschap van niet-leden een zegen zijn in uw leven.

6. *Zorg voor positieve ervaringen voor alle leden van het gezin.* Gezinsbesprekingen kunnen de verschillende leden helpen tot een beter bergip van hun eigen

WIJ GELOVEN
EERLIJK
TE MOETEN ZIJN

Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf

Als ik de toekomst beschouw, is naar mijn mening, onze grootste uitdaging en onze grootste gelegenheid het aanvaarden van de verantwoordelijkheid om door onze daden en leringen het denkbeeld te bevorderen dat wij de waarheid moeten kennen en naleven. De Schriften vertellen ons: „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij

waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31-32.)

Dit is evenzeer van toepassing op ons in deze tijd, als op degenen tegen wie het destijds werd gezegd. Om dit doel te bereiken, moeten we zelf eerlijk zijn en vervolgens anderen eerlijk leren zijn. Het is

mijns inziens veelbetekenend dat het dertiende Artikel des Geloofs begint met: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn.”

Ik heb vaak nagedacht over de geweldige boodschap die vervat is in de uitspraak van de Heiland waarin Hij aan geeft waarom Hij Hyrum Smith liefhad: „En verder, voorwaar zeg Ik u: Gezegend is Mijn dienstknecht Hyrum Smith; want Ik, de Here, heb hem lief wegens de recht schapenheid zijns harten.” En Hij voegt eraan toe: „en omdat hij datgene lief heeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is, zegt de Here.” (Leer en Verbonden 124:15.)

Wat zou ieder van ons doen om ervoor te zorgen dat onze Heiland, Jezus Christus, dat van ons zei? Hoe kunnen wij het beste datgene onderwijzen en uitdragen wat voor Hem rechtvaardig is? Ik zou willen voorstellen dat wij dit kunnen doen door volmaakte eerlijkheid te onderwijzen. Sta mij toe dit in enkele rubrieken onder te verdelen om mijn bedoeling beter onder woorden te kunnen brengen.

In de eerste plaats moeten wij eerlijk zijn in ons persoonlijk leven

Het is een prachtig iets het vaste besluit te nemen om volmaakt eerlijk tegenover onszelf te zijn, dat we onkreukbaar zullen zijn. Sta uzelf niet toe op een minderwaardige manier te handelen. Wees trots op uzelf, werkelijk trots. Ontwikkel zelfrespect, een zelfverzekerde houding, persoonlijkheid en bovenal eerlijkheid in alle aspecten van uw persoonlijk optreden. U weet niet hoeveel mensen op u letten en u nadoen. Ieder van ons moet eerlijk zijn in zijn persoonlijk leven, opdat anderen iemand kunnen volgen die oprecht is en die door middel van zijn daden goe-

de lessen leert. Anderen rekenen erop dat u een voorbeeld zult zijn van rechtmatige trots, geduld en rechtschapenheid. Anderen houden u in de gaten — vaak ongemerkt — en zij willen niet door u worden teleurgesteld. Zij rekenen op u en op uw voorbeeld, zodat zij op hun beurt voorwaarts kunnen streven en anderen ten goede kunnen beïnvloeden. Om dit te kunnen doen moet u eerlijk tegenover uzelf zijn.

Het is geweldig wanneer anderen zien hoe wij functioneren, ons gedrag aanschouwen en door ons voorbeeld worden opgebouwd en geïnspireerd.

Ik heb eens moeten spreken in een avondmaalsvergadering die mij lang zal heugen. Degeen die de leiding had, een lid van de bisschop, introduceerde mij als spreker van die avond en hield daarbij een ongewone, tamelijk lange inleiding, die ongeveer als volgt ging:

„Broeders en zusters, broeder Ashton zal ongetwijfeld teleurgesteld zijn wanneer hij hoort wat ik over hem en over mijzelf ga zeggen. Ik heb hem eens tegen een groep gedetineerden horen zeggen: ‚Wanneer u deze instelling verlaat en terugkeert naar een normale omgeving, verontschuldigt u dan niet voor het feit dat u een ex-gedetineerde bent, maar schep er evenmin over op. Zet gewoon rustig uw leven vanaf dat punt voort.’ Wel, velen van u die vanavond hier zijn weten het niet, maar ik ben een ex-gedetineerde van de staatsgevangenis van Utah. Toen ik een jaar of zes geleden kennis maakte met broeder Ashton, stond hij aan het hoofd van het gevangenisprogramma van de kerk onder de LDS Social Services. Toen ik hem enkele weken later wat beter leerde kennen, vertelde ik hem dat ik een lange-afstandsloper was. Ik vroeg hem of er enige kans was dat ik mee

mocht lopen in de marathon-wedstrijd die ieder jaar op 24 juli in Salt Lake City wordt gehouden. Broeder Ashton moedigde mij aan en zei dat hij met de directeur zou spreken over de mogelijkheid mij aan de wedstrijd mee te laten doen. Hij vertelde me later dat de directeur bereid was die toestemming te geven, mits broeder Ashton voor mij verantwoordelijk wilde zijn. Hij nam die verantwoordelijkheid inderdaad op zich en zei dat hij mij vertrouwde en er op rekende dat ik een behoorlijke wedstrijd zou lopen.

Ik zal die marathon van juli 1971 nooit vergeten. Het was een zeer warme dag, het traject was moeilijk en mijn conditie was niet optimaal. Mijn enige voorbereiding had bestaan uit wat rondjes lopen op de luchtplaats van de gevangenis wanneer ik wat vrije tijd had. Halverwege de wedstrijd voelde ik me volkomen uitgeput; mijn benen deden zeer en mijn beide voetzolen waren bedekt met blaren. Ik wilde het maar opgeven. Ik kon gewoon niet meer. Maar net toen ik op het punt stond om uit te vallen, flitste de gedachte door mij heen: ‚Je kunt broeder Ashton niet teleurstellen. Hij rekent op je.‘ Ik hield het vol tot aan het laatste gedeelte van de route en weer kreeg ik het grote verlangen mij gewonnen te geven. Opnieuw schoot de gedachte mij te binnen:

‚Je kunt niet ophouden. Je wilt toch zeker dat broeder Ashton trots op je is?‘

Wel, ik heb de wedstrijd uitgelopen. Ik was wel niet bij de eerste vijftieng, maar ik heb wel de eindstreep gehaald. Na de wedstrijd ging ik regelrecht terug naar de gevangenis overeenkomstig de afspraak. Broeder Ashton zei trots op me te zijn dat ik de wedstrijd had uitgelopen en er ook trots op te zijn mij onder zijn vrienden te mogen rekenen. Weet u, dat was een van de allereerste keren van mijn hele leven dat ik een beetje tevreden was met mezelf.

Niet zo erg lang na die marathon-wedstrijd werd ik uit de gevangenis ontslagen. Ongeveer een jaar later maakte ik kennis met een geweldig meisje; wij maakten een fijne verkeringstijd door en enige maanden daarna vergezelde broeder Ashton ons naar de tempel, waar hij officieerde bij ons huwelijk en ons voor tijd en alle eeuwigheid verzegelde. En nu, zes jaar later, ben ik er trots op te mogen dienen in uw bisschop.”

Ik hoop dat ieder van ons in zijn of haar persoonlijk leven mensen voor, naast en achter zich zal hebben die hij niet teleur wil stellen.

Ik heb heel wat tijd doorgebracht als bezoeker in de staatsgevangenis van Utah. Ik heb een aantal van mijn beste vrienden daar leren kennen. Ik ga er graag heen, want bij ieder bezoek leer ik wat. Ik leer over persoonlijke fierheid. Ik leer het een en ander over gedrag. Ik leer iets over mensen.

Toen ik op zekere dag in gesprek was met de directeur, vroeg ik: „Hoeveel gedetineerden heeft u hier eigenlijk die u als ‚onmogelijk‘ zou bestempelen?“ Ik wist dat de gevangenis overvol was — meer dan 800 gedetineerden in een ruimte die bedoeld was voor 600 — en ik wist ook

dat veel van die mensen bijzondere problemen vertegenwoordigden voor het gevangenispersoneel. Ik weet nog dat ik op zekere dag op de luchtplaats met een aantal van hen stond te praten en ploteling een tatoeage zag op de borst van één van de gevangenen die luidde: „Bestemd om te mislukken,” en hij deed ook zijn best te bewijzen dat hij een mislukkeling was. Ik was dus onder de indruk toen de directeur zei dat van alle gedetineerden in de staatsgevangenis van Utah er maar één was die hij zou bestempelen als echt onmogelijk of niet in staat om te veranderen.

Ik verzocht hem mij iets over die man te vertellen. Hij zei dat die gevangene per dag 23 uur en 40 minuten in zijn cel moest blijven. Hij was niet in staat met een ander samen te zijn. Hij was niet gek; hij was gewoon verhard. „Wij kunnen hem geen enkele vrijheid geven,” vertelde de directeur. „Zijn maaltijden moet hij in zijn cel gebruiken. Hij beschikt over een bed, een wastafel en een toilet en daar moet hij het mee doen, behalve in de 20 minuten dat hij eruit wordt gehaald voor een douche. De vorige keer dat hij zich onder de andere gedetineerden mocht begeven, stak hij er één neer met een mes. Als hij de kans kreeg zou hij het weer doen.”

Geen gevoel van eigenwaarde. Geen

*Het is geweldig
wanneer anderen zien
hoe wij functioneren,
ons gedrag aanschouwen
en door ons voorbeeld
worden opgebouwd en
geïnspireerd*

waardig gedrag. Geen geduld. Het enige wat hij in zijn leven tot stand brengt is nummer één zijn — nummer één in onmogelijkheid.

Mogen wij hier een les uit leren en ons leven zo leiden dat wij bestempeld kunnen worden als nummer één in de uitermate belangrijke deugden, rechtmatige trots, waardig gedrag en geduld — en wel in alle eerlijkheid tegenover onszelf en onze medemensen.

Ten tweede moeten wij eerlijk zijn tegenover anderen

Wij moeten eerlijk zijn in onze betrekkingen met vrienden en anderen waar wij mee in contact komen — niet onoprecht of gekunsteld, maar oprecht in al onze woorden en handelingen. Wanneer wij ons erewoord geven staat dit voor alles wat goed is in ieder van ons.

Een groot leider in de kerk, Karl G. Maeser (het eerste hoofd van de Brigham Young Academy), was ervan overtuigd dat ieder van ons op een zeker moment tegenover zichzelf komt te staan en moet kiezen tussen persoonlijke belangen en hetgeen volgens ons het goede is. Door het goede te kiezen zijn we eerlijk tegenover onszelf en tegenover anderen. Dr. Maeser werd eens gevraagd wat hij met

„erewoord” bedoelde. Hij antwoordde als volgt:

„Zet me achter gevangenismuren — hele hoge, dikke stenen muren die diep de grond in gaan — en de mogelijkheid bestaat dat ik zal ontsnappen. Maar zet me ergens neer, teken met een stukje krijt een kring om mij heen en laat mij mijn erewoord geven dat ik er binnen zal blijven. Kan ik uit die kring komen? Nee. Nooit. Ik zou eerder sterven.”

Wij die de kerk vertegenwoordigen moeten hier bijzonder aandacht aan schenken. Wij mogen niemand van hen waar wij mee omgaan misleiden. Wij mogen ons niet anders voordoen dan wij zijn. Als wij gevoel voor eigenwaarde bezitten en eerlijk zijn tegenover onszelf, zal een oprecht gedrag tegenover anderen een vanzelfsprekend gevolg zijn.

Ten derde moeten wij eerlijk zijn in ons werk

Het oude gezegde „an honest day's work for an honest day's pay” (Een eerlijke dag werken voor een eerlijke dagloon) is nooit uit de tijd. Ik ben graag vroeg op mijn werk omdat ik er van hou. Wij behoren allemaal die houding te hebben. Een slechte houding ten opzichte van ons werk kan ten koste gaan van de kwaliteit van hetgeen

wij doen. Met een bepaalde slechte houding — „de tijdelijk-werk-mentaliteit” — hebben wij waarschijnlijk allemaal wel eens te maken gehad. Daarbij denken we dat we een bepaalde baan maar korte tijd zullen hebben in een korte periode van ons leven — alleen voor de zomermaanden, bijvoorbeeld, of terwijl we moeten bijverdienen voor onze studie, of terwijl we uitkijken naar een betere baan. Misschien werken we alleen een poos om uit de schulden te komen of om een zoon te helpen die op zending is. Er zijn vele aanleidingen voor iemand om een tijdelijk-werk-mentaliteit te ontwikkelen en die aanleidingen hoeven op zich niet slecht te zijn — het is de eruit voortvloeiende houding die gevaarlijk en oneerlijk is. Het is het soort houding dat zegt: „Ik hoef deze klant niet beleefd en eerlijk te behandelen, want ik ben hier toch maar tijdelijk.” Of het soort dat zegt: „Ik hoef deze taak niet zo nodig af te maken want geen mens die het zal merken en ik blijf toch hier niet mijn leven lang.” Dit is een luie manier van denken die een nadelig effect kan hebben op onze kansen op succes in ons verdere leven.

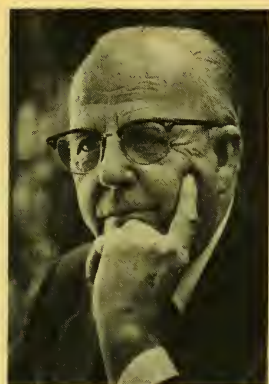
In Leer en Verbonden 51:16-17, ontving de profeet Joseph Smith een openbaring op verzoek van bisschop Edward Partridge. Het schijnt dat de heiligen, na zich van de ene naar de andere plaats te hebben begeven, zich afvroegen of zij liever huizen moesten bouden dan in tenten wonen gedurende dit oponthoud tijdens hun trek naar het westen. Op deze vraag gaf de Heer het volgende duidelijke antwoord:

„En Ik wijd hun dit land voor een korte periode toe, totdat Ik, de Here, voor hen op een andere wijze zal zorgen, en hun gebied van hier te gaan;

En het uur en de dag zijn hun niet gege-

Ouderling Franklin D. Richards

***Uit een gesprek van Janet Peterson
met ouderling Franklin D. Richards van het Eerste Quorum der Zeventig***

Franklin D. Richards werd vernoemd naar zijn grootvader, een „voortreffelijk zendeling” en ruim vijftig jaar lang een apostel des Heren. Zijn moeder, Letitia Peery, reisde als vijfjarig kind met haar ouders in een ossewagen over de prairies naar Utah. Zijn moeders familie was lid geworden van de kerk door toedoen van nog een andere grote zendeling, Jedediah H. Grant, de vader van president Heber J. Grant. Deze traditie van zendingswerk heeft, samen met andere vormen

van dienstverlening aan de kerk, ouderling Richards zijn leven lang beïnvloed.

Toen hij acht was, werd de kleine Franklin getroffen door een ernstige reumatische aandoening. De dokter vertelde zijn ouders dat hij wellicht nooit achttien zou worden. Toen hij later zijn patriarchale zegen ontving, werd hem beloofd dat hij „een hoge leeftijd zou bereiken”. Ouderling Richards zei: „Ik heb altijd meer vertrouwen gehad in de patriarch dan in de dokter.” Nu hij de leeftijd van tweeën-

tachtig jaar heeft bereikt, vindt hij dat hij wel bewezen heeft dat de patriarch gelijk had.

Eén van Franklins oudere broers had een boerderij in Downey (Idaho). Zijn vader stuurde de jongen er iedere zomer heen, volgens Franklin „om te leren werken. In die tijd beschikten we niet, zoals vandaag, over allerlei moderne landbouwmachines. Er moest toen veel meer spierkracht aan te pas komen om het graan te maaien en te vervoeren.”

Naast het werk dat 's zomers op de boerderij werd verricht, hield Franklins vader hem ook thuis aan het werk. Om ervoor te waken dat hij geen werk te kort kwam en tevens om hem een gevoel voor verantwoordelijkheid bij te brengen, had zijn vader vijftig kippen in de achtertuin. Franklin moest de dieren hun voer en water geven, de kippenhokken schoonhouden en de eieren rapen. Daar er meer eieren werden gelegd dan het gezin voor eigen gebruik nodig had, mocht Franklin het overschot verkopen en het geld houden. Broeder Richards zei: „Ik ben dankbaar dat ik ouders heb gehad die mij de vreugde van het werken hebben bijgebracht, mij hebben geleerd minder uit te geven dan ik verdiende en ook hoe belangrijk het is mijn tiend te betalen.”

In die tijd werden de tienden aan het magazijn voor de bisschoppen betaald, soms in natura, dat wil zeggen, eieren, tarwe of andere opbrengsten van het boerenbedrijf. Over het jaar 1908, toen Franklin nog maar acht jaar was, betaalde hij \$ 7.50 aan tiend over de \$ 75 die hij had verdiend. Hij heeft de kwitantie van het magazijn voor de bisschoppen nog steeds. \$ 75 was in die tijd veel geld. Het was een bedrag dat heel veel hard werken vertegenwoordigde.

De school voor voortgezet onderwijs

waar Franklin op zat was een kerkelijke onderwijsinstelling die Weber Academy heette. Voorzitter van het schoolbestuur was in die tijd David O. McKay, de latere president van de kerk.

Na het behalen van zijn diploma, werd Franklin toegelaten tot de Naval Academy in Annapolis (Maryland). Hij vroeg zich echter af of hij, als hij deze kans aangreep, ooit tot een full-time zendeling zou komen. Het was een moeilijke beslissing waar hij voor stond. Ouderling Richards zei: „Ik geloof dat ik onbewust bezig was de raad van de Heer aan Oliver Cowdery op te volgen:

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.’ (Leer en Verbonden 9:8.)

En zo ging het ook: ik dacht na over een zending en over mijn grootvader en ik vroeg mezelf af: *Wil ik eigenlijk wel naar Annapolis?* Dus ging ik het navorsen. Ik sprak met verschillende mensen en kwam tot de slotsom dat ik liever op zending wilde gaan. Ik maakte er een gebedszaak van en stortte mijn hart uit voor de Heer, waarna de Heilige Geest tot mij getuigde dat mijn besluit juist was.”

Ouderling Richards heeft geleefd naar motto's die geïnspireerd werden door de raadgevingen en het voorbeeld van zijn ouders, familie en kerkleiders. Op zijn kantoor hangt een prachtig in hout gesneden en geschilderd motto dat luidt: *Wees er.* „Eén van de mensen die de meeste invloed in mijn leven heeft gehad,” vertelde ouderling Richards, „was mijn ringpresident in de tijd dat ik nog een jongen was. Hij geloofde dat wanneer je een roeping in de kerk aanvaardt, je die moet eren. Ik groeide op met zijn voorbeeld voor ogen

van mijn achtste tot mijn achttiende jaar."

Door hun voorbeeld en voorschrift leerde ouderling Richards ouders hem nog andere motto's waarnaar hij heeft geleefd, zoals: „Volg altijd de leiders van de kerk” en „Laat een gelegenheid om te dienen nooit liggen”. Ouderling Richards legde uit dat het eerste van deze twee motto's „niet alleen betekent het volgen van de profeet en andere algemene auto-

riteiten, maar ook het volgen van de plaatselijke autoriteiten.”

„Wat het tweede motto aangaat,” vertelde hij, „heb ik nooit een gelegenheid om te dienen willen afslaan. Ik vind het heerlijk wanneer ik jonge kinderen zie voorgaan in gebed of zie zingen in het jeugdwerk. Door deze dingen te doen, volgen zij de leiders van de kerk en wijzen zij een gelegenheid om te dienen niet af.”

□

HOE KRIJGT JEZUS HET GELD?

Lowell J. Fetzer

Het was hard werken geweest om de tuin op te knappen en ik had er dan ook zo goed als de hele ochtend voor nodig gehad. Nadat ik de hark had opgeborgen, gaf pa mij de vijf gulden die we hadden afgesproken voordat ik aan het karwei was begonnen.

Ik ging in de schaduw van de appelboom zitten en bekeek het bankbiljet. Het had het typische luchtje van geld. *Vijf hele guldens* dacht ik. *Mijn briefje van vijf! Dat ik zelf had verdiend. Tjonge, ik heb vijf gulden om mee te doen wat ik wil.* Toen kwam de gedachte bij me op dat ik er tiend over moest betalen. Ik schaamde me een beetje omdat het idee mijn tiend te betalen mij geen gul en blij gevoel gaf. Ik probeerde mezelf er dus van te overtuigen dat de *vijf gulden* helemaal van mij was, omdat ik het had verdiend.

Als ik mijn tiend betaalde, zou ik maar 4.50 overhouden. Trouwens, Jezus zou die *vijftig cent* heus niet missen. Waarom ook? Dit is tenslotte zijn wereld en Hij kan alles krijgen wat Hij maar wil. Met die gedachte voelde ik me wat beter.

Wat mij betrof had ik mijn tiendprobleem opgelost en ik ging lekker ontspannen languit op het gras liggen. De temperatuur was net goed daar in de schaduw van de boom en ik keek door de dansende blaadjes heen omhoog naar de zon.

Het *briefje van vijf* liet mij niet los. Er was zoveel dat ik ermee kon kopen. Weer kwam de gedachte aan de tiendbetaling bij me op. Ik wist dat eigenlijk maar 4.50 écht van mij was en dat *vijftig cent* van de Heer was, maar ik was er nog steeds niet

gelukkig mee. Toen kwam er een nieuwe gedachte bij me op: *Hoe krijgt Jezus het geld?*

Deze nieuwe gedachte bleef me bij en ik maakte een plan. Ik zou de tiend over mijn *vijf gulden* betalen en dan de bisschop heel goed in de gaten houden om te zien hoe hij die *vijftig cent* aan Jezus gaf. Ik kon de zondag nauwelijks afwachten.

Mijn vader hielp me met het invullen van het tiendbriefje dat samen met het geld in de envelop werd gestopt. Hij was zo blij dat ik mijn tiend betaalde, dat ik me schuldig voelde. Ik wist tenslotte dat mijn reden om het te doen niet de juiste was. Maar goed, ik betaalde hem toch, of niet soms?

Eindelijk was het zondag. Ik besloot mijn tiend na het jeugdwerk aan de bisschop te geven, wanneer hij in zijn kantoor was. Ik stelde me voor dat hij het geld daar aan de Heer zou geven.

De bisschop was blij dat ik mijn tiend betaalde en zei dat de Heer mij ervoor zou zegenen.

Nadat hij mij bedankt had, overhandigde hij de envelop met mijn tiend erin aan de wijkadministrateur. Ik kon mijn ogen nauwelijks geloven toen deze mijn envelop openmaakte. Ik staarde hem aan. *Gaat hij mijn geld nu aan de Heer geven?* vroeg ik mezelf af. De bisschop moet gemerkt hebben dat ik ontdaan was, want hij vroeg wat eraan scheelde.

„Hoe krijgt Jezus het geld?” vroeg ik. Hij moet dat wel een grappige vraag hebben gevonden, want hij begon te lachen,

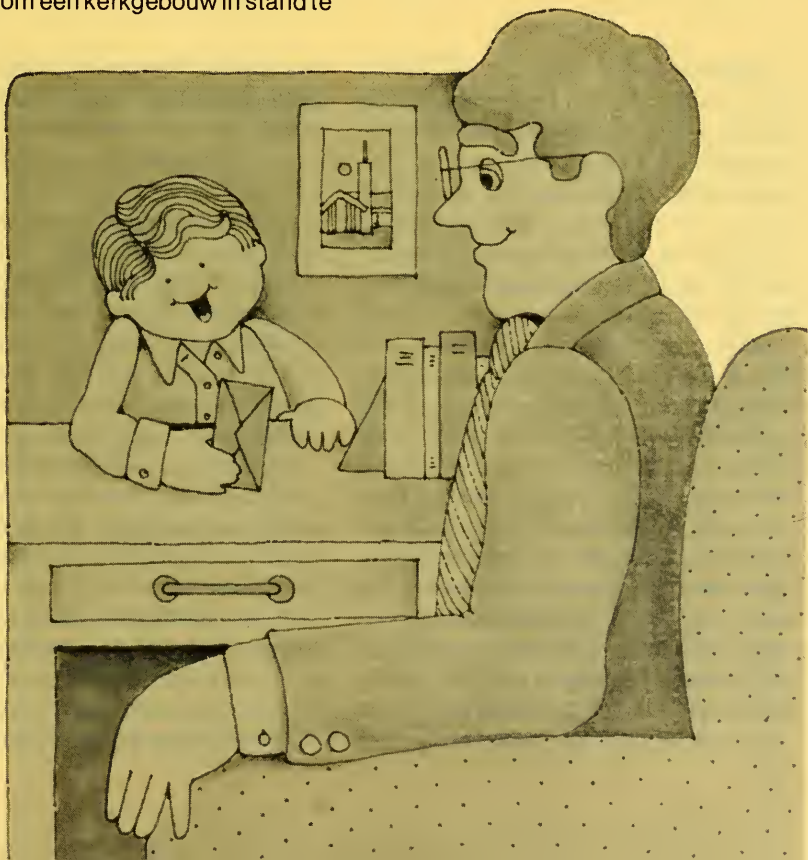
maar hield zich toen in. „Jezus komt het geld niet zelf halen,” vertelde hij. „Het wordt naar het hoofdkantoor van de kerk gestuurd om het zendingswerk, de bouw van tempels en kerken, het genealogische werk en andere noodzakelijke dingen te helpen bekostigen. Een gedeelte van de tienden wordt, bijvoorbeeld, gebruikt om te helpen betalen voor het onderhoud van ons kerkgebouw.”

De bisschop nam mij bij de hand en samen liepen wij door het gebouw. Zo nu en dan bleef hij staan om mij te vragen hoeveel bepaalde dingen volgens mij kosten, zoals de schoolborden in de leslokalen. Hij wees op de vele stoelen en tafels en andere zaken die er in de kerk waren. Tegen de tijd dat we klaar waren met onze rondgang begreep ik dat er veel geld voor nodig was om een kerkgebouw in stand te

houden. De bisschop wees er op dat reparaties en onderhoud ook veel geld kosten. Toen zei hij: „Weet je, omdat ik mijn tiend betaal, heb ik het gevoel dat ons kerkgebouw — en elk ander kerkgebouw en elke tempel die ik bezoek — ook een beetje van mij zijn. En dat is een fijn gevoel.”

Toen ik van de kerk naar huis liep, dacht ik: „*Misschien is tiend betalen toch wel een hele goede zaak.*” Ik was er trots op dat ik met mijn tiend mijn steentje bijdroeg aan zoveel goede dingen, ook al was ik nog steeds een beetje teleurgesteld dat ik de Heer niet had gezien.

Maar die dag dacht ik daar niet veel meer aan. De maandag was op komst en ik had 4.50 om uit te geven. □

DE PROFEET JONA

Hoewel de mensen van de stad Nineve zo goddeloos waren, dat de Heer op het punt stond hen te verdelgen, wilde Hij hun toch nog een laatste kans geven om zich te bekeren. Daarom riep Hij de profeet Jona en zei: „Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en predik tegen haar, want haar boosheid is opgestegen voor mijn aangezicht.”

Maar Jona had helemaal geen zin om naar Nineve te gaan. Hij was misschien wel bang voor wat de mensen hem aan zouden doen als hij hun vertelde dat zij verdeld zouden worden als zij zich niet bekeerden. Hij besloot weg te lopen voor de roeping die de Heer hem gegeven had. Jona vluchtte dus naar de dichtstbijzijnde haven, waar hij een schip vond dat naar Tarsis ging, een stad die heel ver van Nineve vandaan lag. Toen hij voor de overtocht betaald had, ging hij aan boord en ging in het ruim liggen slapen.

Kort nadat het schip was uitgevaren,

stuurde de Heer een hevige wind op de zee. De golven beukten zo wild tegen de wanden van het schip, dat „de schepelingen . . . bevreesd (werden) en . . . ieder tot zijn god (riepen) en zij wierpen de lading die in het schip was in zee om het daarvoor lichter te maken.”

Eén man aan boord had niet om veiligheid gebeden: Jona. Toen de gezagvoerder Jona slapend aantrof, maakte hij hem wakker en zei: „Hoe kunt gij zo vast slapen? Sta op, roept tot uw god . . . zodat jij niet vergaan.”

De bemanning werd steeds angstiger en zij besloten loten te werpen om te weten te komen wie er gezondigd had en daarmee deze storm over hen heen had gebracht. Het lot viel op Jona. Ze vroegen hem wie hij was en waar hij vandaan kwam. Jona gaf antwoord op hun vragen en vertelde dat hij probeerde weg te lopen voor de Heer.

Wetende dat hij de oorzaak was van de

storm, zei Jona: „Neemt mij op en werpt mij in de zee, en de zee zal ophouden tegen u te woeden. Want ik weet, dat door mijn schuld deze zware storm tegen u is opgestoken.”

De mannen wilden Jona niet overboord gooien, dus probeerden zij nog één keer om het schip al roeiende weer aan land te brengen. De storm was echter te hevig. Met een gebed tot de Heer dat Hij zou begripen dat zij het wel moesten doen, wierp de bemanning Jona in zee, waarna de storm inderdaad bedaarde.

Toen Jona in de golven verdween, verscheen er een kolossale vis, die door de Heer was gestuurd en die Jona inslikte.

In het binnenste van de vis begon Jona zich te bekeren. Hij had er spijt van dat hij geweigerd had het evangelie te gaan verkondigen in Nineve en hij begon te bidden.

Hij beloofde zijn beloften na te komen en de Heer als profeet te dienen. Toen sprak

de Heer tot de vis en deze spuwde Jona uit op het droge.

Weer zei de Heer tegen Jona: „Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en breng haar de prediking, die Ik tot u spreken zal.”

Deze keer gehoorzaamde Jona en toen hij in Nineve kwam, begon hij te profeteren: „Nog veertig dagen en Nineve wordt ondersteboven gekeerd.”

In plaats van boos te worden, geloofden de mensen wat Jona zei. De koning liet zelfs weten dat iedereen in het land moest vasten: „Mens en dier, runderen en schapen mogen niets nuttigen, niet grazen en geen water drinken.”

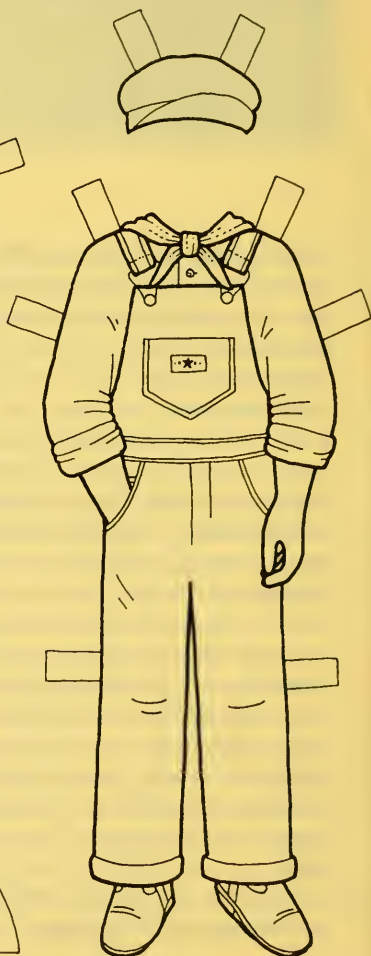
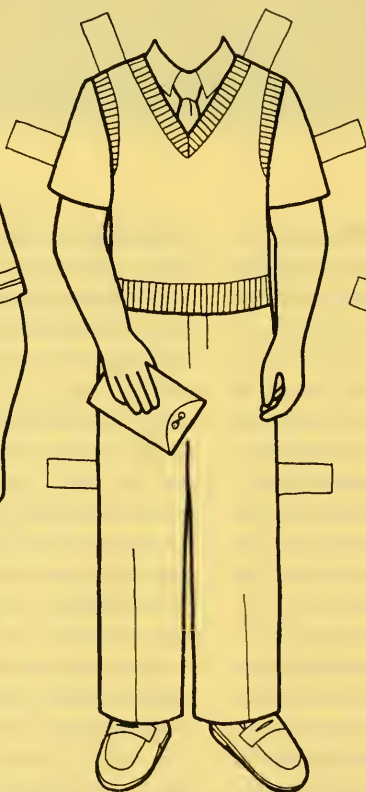
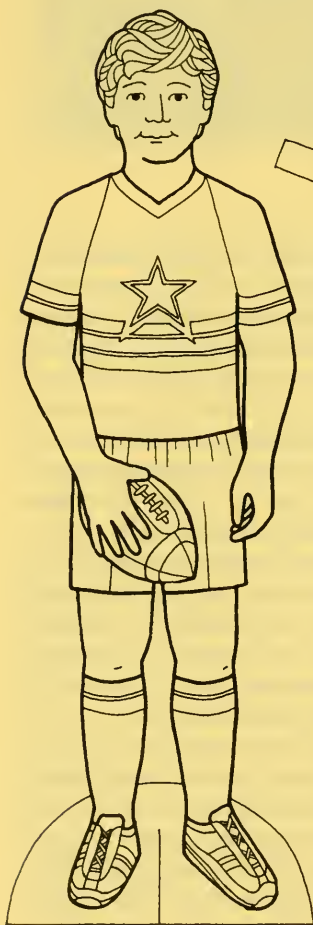
De mensen van Nineve riepen God in een machtig gebed aan om hen te vergeven en zij bekeerden zich van hun boze wegen. De Heer hoorde hun oprechte gebeden en zag dat zij zich hadden bekeerd, dus vergaf Hij de mensen en verdelgde Hij hen niet. □

PAPIEREN POPPETJE

Hallo! Ik heet Martin. Ik hou van sporten, ga graag naar de kerk en draag het liefst het uniform van de treinmachinist.

Mijn overgrootvader Eli is heel lang treinmachinist geweest. Op zekere dag vertelde iemand hem over het Boek van Mormon. Overgrootvader las het, werd lid van de kerk en verhuisde met zijn gezin naar Utah, waar hij voor de spoorweg werkte. Ik heb over mijn overgrootvader gelezen in zijn dagboek. Ik hoop dat mijn achterkleinkinderen ook over mij zullen lezen in mijn dagboek. □

Geïllustreerd door Jenae Smith Westhoff

ven; laten zij daarom dit land bewerken, *alsof het voor jaren ware*, en dit zal hun voor hun welzijn dienen." (Cursivering toegevoegd.)

Bij elke positie die wij aanvaardden, bieden we onze eerlijkheid, onze onkreukbaarheid en onze goede naam aan. Zoals de Heer heeft aangegeven, behoren we altijd te werken alsof het voor jaren zou zijn. Het zijn de werken die wij doen die ons tenslotte vormen tot hetgeen wij worden.

Wij kunnen onderwijzen hoe belangrijk eerlijkheid bij het werken is door ons eigen voorbeeld. De dagen lijken lang voor degenen die niet werken of die op het werk hun tijd verbeuzelen. Het geeft voldoening om hard en eerlijk te werken.

Er is een verhaal over een oneerlijke man die een werknemer, die door zijn baas vertrouwd werd, benaderde met het voorstel samen een grote som geld van de firma te verduisteren. De man bleef weigeren, totdat hem tenslotte een miljoen dollar werd geboden voor zijn medewerking.

Nadat de twee hun misdaad met succes hadden gepleegd, bood de misdadiger de werknemer honderd dollar voor zijn medewerking. De werknemer was woedend en wierp de ander toe: „Wat denk je wel? Dat ik soms een misdadiger ben?” De man die de misdaad had bestraft antwoordde smalend: „Dat staat nu wel vast; waar het nu om gaat is hoeveel je ervoor betaald krijgt.”

Ten vierde moeten we bovenal eerlijk zijn tegenover God

Wij moeten Hem leren kennen en tot de overtuiging komen dat Hij leeft en dat Hij ons zal helpen. Door de jaren heen heb ik geleerd dat wanneer ik antwoorden nodig

*Als we gevoel voor
eigenwaarde bezitten
en eerlijk zijn tegenover
onzelf, zal een
oprecht gedrag tegenover
anderen een vanzelfsprekend
gevolg zijn*

heb over het aanpakken van crisissen, mensen en geschilpunten, ik mij tot God moet wenden. God zal ons helpen bij alles wat wij doen als wij afgestemd blijven op de Geest en als wij Hem aanroepen. Wij moeten onze toekomst plannen met Hem in onze woning, in ons gezin en in onze betrekkingen met anderen. Als wij van Hem onze oudste vennoot maken, zal ons leven succesvol zijn.

Een jonge knaap, Joseph Smith, heeft ons één van de grootste voorbeelden gegeven van eerlijk zijn tegenover God, toen hij op een ochtend in het voorjaar van 1820 de meest oprechte gevoelens van zijn hart uitstortte voor zijn Vader in de hemel. Het antwoord dat hij daarop ontving: „Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” vormde de inleiding van de volheid van het evangelie in deze bedeling. De volledige eerlijkheid van een 14-jarige jongen heeft een grotere uitwerking gehad op onze tijd dan welke andere hedendaagse gebeurtenis dan ook.

Eerlijkheid is een levensstijl. Het is geen aankondiging of verklaring. Het is een deugd die wij ons stap voor stap eigen maken bij onze omgang met anderen, in ons werk en bij onze betrekkingen met God. Het gaat onze plicht niet te boven om eerlijk te zijn. Eerlijk zijn is onze plicht. □

HIJ WAS EEN BIJZONDER IEMAND

Frank D. Day

Hij kwam de seminarieklas een beetje zenuwachtig, misschien wat agressief en stellig niet op zijn gemak binnenlopen. Hij kwam omdat haast alle leerlingen van zijn klas op school het seminarie bijwoonden, maar hij kwam alleen. Haast niemand praatte met hem; niemand liep met hem mee. Hij had zo goed als geen vrienden.

Voor iemand die nog zo jong was, was zijn leven erg moeilijk geweest. Zijn vader was bij een dronkemansvechtpartij omgekomen. Zijn moeder deed geen moeite om haar kinderen naar de kerk te sturen en voelde er eigenlijk ook niet veel voor om ze naar school te sturen. Ze leefde van een uitkering, waarvan het overgrote gedeelte werd besteed aan drank voor zichzelf en haar mannelijke bezoekers. Er waren nog twee andere kinderen in het gezin; ze hadden alle drie een andere vader.

Het ontbrak thuis aan de meest elementaire stoffelijke zaken, waaronder voldoende eten en kleding. De jongen had alleen een trui om hem 's winters tegen de kou te beschermen. Voor hij de school binnenliep trok hij zijn trui altijd uit. Er zaten grote gaten in en hij wilde niet dat de andere leerlingen dat zagen. Sokken droeg hij niet want die had hij ook niet. Zijn handen zaten onder de kloven want

er was thuis alleen koud water en er was geen zeep om zich te wassen. Daarbij was de jongen mager en futloos. Er was niet veel te eten en wat er wél was, had weinig voedingswaarde. Hij woonde in een verwaarloosde buurt aan de andere kant van de stad en voelde zich onbehaaglijk wanneer hij zich daarbuiten moest begeven.

De eerste dag nodigde ik hem uit op de eerste rij te komen zitten. Hij gaf bereidwillig gehoor aan mijn uitnodiging maar voelde zich kennelijk niet op zijn gemak. Ik probeerde vriendschap met hem te sluiten, maar schoot weinig op. Hij scheen niemand te vertrouwen.

Na enkele weken vroeg ik of hij het gebod uit wilde spreken, maar dit werd gelijk en met klem geweigerd. Ik kwam er later achter dat hij nog nooit had horen bidden totdat hij bij ons in de klas kwam. Hij was

nog nooit naar de kerk geweest; hij had nooit het priesterschap gedragen. Naarmate de dagen voorbijgleden kwam er weinig verandering in zijn bereidheid om met de anderen te praten, eens een lachje te laten zien of om vrienden te zoeken.

Een maand voor de kerstvakantie vroeg een jongedame of zij wat tijd mocht hebben om een belangrijke kwestie aan de klas voor te leggen. De jongeman was die dag niet aanwezig en de boodschap die zij haar klasgenoten voorlegde was eenvoudig: „We gaan niet vriendschappelijk met hem om, we praten niet tegen hem, we lopen niet met hem op, we bemoeien ons niet met hem. Volgens mij is dit heel verkeerd. Tenslotte is ook hij belangrijk.” Vervolgens stelde ze voor dat zij voortaan vriendelijk voor hem zouden zijn en hem helpen inzien hoe belangrijk hij was, niet alleen voor hen maar ook

voor zichzelf. Alle leerlingen waren het daarmee eens. Daarna stelde zij voor dat zij allemaal wat geld zouden bijdragen om met kerst een jak voor hem te kopen. Ook dit voorstel werd zonder meer aanvaard.

Niemand hoefde erop gewezen te worden dat hun inspanningen succes hadden. De gevolgen waren te zien in zijn ogen, in zijn manier van lopen en in zijn glimlach. Het was iedereen duidelijk dat er iets veranderd was in zijn leven. Hij liep wat rechter. Hij kon anderen aankijken en toelachen terwijl hij hen vriendelijk groette.

Op zekere dag lag het volgende door hem ondertekende briefje op mijn bureau: „Als u vandaag niemand anders kunt vinden om het gebed uit te spreken, doe ik het wel.” Wonderlijk genoeg bood niemand anders zich die dag aan voor het gebed, dus deed ik inderdaad een beroep

op hem. Hij sloot zijn ogen niet. Hij deed zijn armen niet over elkaar. Hij boog zijn hoofd niet. Hij deed niets van de dingen die wij gewoonlijk bij een gebed doen. Hij keek eenvoudig omhoog naar het plafond met zijn handen langs zijn zij en bad, „O God, help ons. Amen.” Ik zag geen enkele mondhoek vertrekken. Niemand zei wat. Het was een geweldig gebed, niet alleen voor hemzelf, maar voor ieder lid van de klas.

Twee of drie dagen voor de kerstvakantie kwam de jongedame die had voorgesteld hem te helpen de klas binnen met een prachtig ingepakt kerstpakket. Weer vroeg ze of zij de klas mocht toespreken, waarna zij alle leerlingen bedankte voor hun inspanningen voor hun bereidheid om gehoor te geven aan haar voorstellen. Vervolgens sprak zij enige woorden over de waarde van alle mensen, ongeacht

hun rang of stand, hun achtergrond, hun cijfers op school of hun populariteit. Zij onderstreepte dat iedereen heel belangrijk is. De jongeman, die aanvankelijk wat argwanend was, werd zich er plotseling van bewust dat de jongedame op het punt stond hem bij een nieuwe ervaring te betrekken.

Na enkele ogenblikken pakte zij zijn arm en liet hem naast haar staan. Ze vertelde hem hoezeer hij door alle leerlingen in de klas werd gewaardeerd, hoe belangrijk hij was voor de klas, en hoe blij zij waren dat hij hun vriend was. Onderdehand had hij tranen in zijn ogen, maar dat gold ook voor mij en voor de meesten in de klas. Vervolgens legde zij het pak in zijn armen, waarna de tranen toenamen. Een poosje later zei een andere jongeman in de klas: „Als je het pak nu eens openmaakte, kun je zien wat er in zit.”

Langzaam, voorzichtig en met het verlangen het mooie papier niet kapot te maken, maakte hij het pak open en hield een prachtig jak omhoog. Hij bleef blij geven van zijn ontroering en de klas deed dat ook. Even later zei dezelfde jongen: „Als je de rits nu eens openmaakt, kun je 'm aandoen.” Hij deed de rits omlaag, stak zijn armen langzaam in de mouwen en trok het jak om zich heen, terwijl hij een gelukkige glimlach door zijn tranen heen liet stralen. Hij droeg het jak iedere dag tot de laatste week in mei.

Er was iets gebeurd in zijn leven dat nog nooit was vertoond. Iemand gaf hem iets en in die gave lag een uitdrukking van waardering en liefde die hij nog nooit had gekend. Later vertelde hij een paar van ons dat hij in veertien jaar slechts één kerstcadeautje had gekregen — en dat was een sinaasappel geweest.

Natuurlijk veranderde het leven van de jongeman. Hij kreeg plezier in zijn werk op school, hij nam deel aan van allerlei activiteiten, de andere leerlingen genoten van zijn gezelschap en hij maakte veel vrienden. Als het verhaal daar was geëindigd, was het al een prachtig verhaal geweest en zou de jongedame die de waarde van een ziel had onderkend een wonder hebben verricht. Maar het wonder werd voortgezet. Deze jongeman vervulde een zending, trouwde in de tempel en is nu vader van twee mooie kinderen. Zijn halfzuster is ook in de tempel getrouwd en zij en haar fijne man zijn beiden actief in de kerk. Een derde kind, een halfbroer, is ook op zending geweest en heeft zijn studie voltooid. En de moeder? O, ja, de moeder. Zij vertelt dat zij haar Hemelse Vader iedere avond haar dankbaarheid kenbaar maakt voor vele dingen, waaronder een jongedame die de waarde van haar zoon beseftte en bereid was haar gevoelens kenbaar te maken. Ten tweede bedankt zij haar Hemelse Vader voor het grote beginsel bekering en vergeving. Ten derde bedankt zij Hem voor haar lidmaatschap in de kerk en voor een liefdevolle Heiland die haar gezin hielp te veranderen. Zij dankt Hem ook voor het voorrecht secretaresse te zijn van de zustershulpvereniging in haar wijk en voor de liefde en vriendschap die zij ondervindt van al haar zusters daar.

Ja, hij was een bijzonder iemand en het was ook een bijzondere klas.

Wellicht was de belangrijkste les die uit deze mooie, gemeenschappelijke ervaring werd geleerd, een duidelijker en dieper inzicht van die krachtige woorden van de Heiland aan de profeet Joseph Smith: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.” (Leer en Verbonden 18:10.) □

WAPENEN DER GERECHTIGHEID

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium
van het Eerste Quorum der Zeventig

Als kleine jongen op de basisschool, had ik een onderwijzeres die het verhaal van de legendarische koning Arthur en zijn ridders van de ronde tafel tot leven bracht. Dank zij haar werd ik zo bezeten van verhalen over ridders, dat ik doorlopend speelde — en droomde — dat ik er zelf één was.

Op een keer droomte ik dat ik een witte ridder was en op mijn witte paard over de groene heuvels van Engeland reed. Plotseiling verscheen er een ridder in zware wapenrusting en gezeten op een zwart paard aan de rand van het woud. Wij namen elkander nauwkeurig op, velden onze lansen en stormden op elkaar af. Wij

troffen allebei doel en werden van ons paard afgestoten.

Ik krabbelde overeind, wetend dat de strijd verder met het zwaard moest worden beslecht. Ik werd door angst bevangen toen ik mijn tegenstander op mij af zag komen, zwaaiend met een lang, glanzend zwaard. Instinctief greep ik naar mijn wapen en haalde het uit zijn schede. En op dat punt veranderde mijn droom in een nachtmerrie! Want wat ik in mijn hand hield was geen lang, glanzend zwaard, maar een kleine, onbetekenende dolk. Ik werd badend in het zweet en gillend om hulp wakker.

Sinds die angstaanjagende ervaring

*De gloed van de
tegenstand
verteerte
Petrus niet;
zij diende
slechts om
onzuiverheden
en zwakheden weg
te branden*

heb ik mij vaak afgevraagd hoe bruikbaar de heiligen zijn, en wel in het bijzonder de jonge heiligen der laatste dagen. Wanneer God jullie roept om te dienen, zijn jullie dan klaar om tevoorschijn te worden gehaald? En als de Heer jullie hanteert als zijn wapen om de vijand te bestrijden, wat heeft Hij dan in zijn hand? Een lang, glanzend zwaard of een onbeduidend dolkje?

Gedeelde kansen

Er is een tijd geweest dat ik mij afvroeg waarom God de zaken niet in eigen handen nam om de zaligmaking van het mensdom te garanderen. Ik wist tenslotte dat God almachtig was en in staat om, als Hij dat wilde, zijn woord als donderslagen over de gehele wereld heen te sturen en zijn boodschap met vurige letters in de lucht te schrijven en wel op zo'n overtuigende wijze, dat alle mensen lid zouden worden van de kerk. Ik wist ook dat Hij, helemaal alleen en op volmaakte wijze, alle nodige tempels kon bouwen, al het nodige genealogische onderzoek kon doen en al het verdere werk, zonder verkwisting van energie. Ja, ik wist dat God al die dingen kon doen door een eenvoudig bevel en zonder de hulp of inmenging van zwakke stervelingen.

Naarmate ik het evangelie van Jezus Christus beter leerde begrijpen, ging ik inzien dat het een grote dwaasheid zou zijn als de Heer alles zelf deed. Ik ging beseffen dat als mijn Hemelse Vader de zaken in eigen handen nam en al het zedings- en tempelwerk en de verdere werkzaamheden van het priesterschap verrichtte, Hij in de eerste plaats inbreuk zou maken op de vrije wil die Hij mij voordien geschonken had, en wel op een wijze die leek op het plan dat door Lucifer werd geopperd voordat de wereld werd gescha-

pen (zie Mozes 4:1-3), en dat Hij mij in de tweede plaats geestelijke ervaringen zou onthouden, zoals een ongeduldige, perfectionistische vader zijn zoon geen kans geeft om te groeien wanneer hij hem opzij duwt en al het werk zelf doet. Deze en andere inzichten in het evangelie voerden mij tot de slotsom dat een alwijze en liefhebbende vader zijn kinderen betreft bij zijn werk, opdat zij kunnen groeien, leren en worden zoals hij.

Tegengestelde krachten

Vanaf het begin heeft onze Hemelse Vader door middel van zijn kinderen gewerkt om zijn heilige doeleinden te verwezenlijken. De verzoening werd door zijn Eniggeboren Zoon tot stand gebracht. Een andere zoon, Adam, werd de vader van de gehele menselijke familie. Mozes voerde de kinderen van Israël uit hun slaavernij. Een moderne Jozef werd de profeet van de herstelling. Al deze mannen fungeerden als tussenpersonen of instrumenten in Gods handen om het door Hem aangekondigde doel te helpen verwezenlijken, „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Ieder van hen werd al doende geheiligd en ontwikkelde eigenschappen gelijk aan die van de Vader.

Andere zonen van God luisterden naar een andere stem, een rebellerende stem, waardoor zij zich tot instrumenten maakten van de uitgeworpen Lucifer. Dit geschiedde in vervulling van Lucifers eed „om de mensen te misleiden en te verblinden, en om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil.” (Mozes 4:4.) Want hij had gewaarschuwd dat hij zijn veldslagen zou leveren en zijn heerschappij zou uitbreiden door middel van hen die meer van de duisternis hielden dan van het licht.

Satan maakte gebruik van Kaïns handen om moord te plegen (zie Mozes 5:17-35); hij benutte de stem van Korihor om tegen Christus te prediken (zie Alma 30:6-21); en hij maakte misbruik van Sherems geleerdheid en volmaakte taalkennis door hem twijfel te laten zaaien onder de Nephieten (zie Jakob 7:1-20). In ieder van deze gevallen zwichtten de betrokken personen — Kaïn, Korihor en Sherem — voor satan en werden wapenen der ongerechtigheid. Ieder van hen werd uiteindelijk door zijn verleider aan zijn lot — een bittere nederlaag — overgelaten (zie ALma 30:60).

Stel u ten dienste aan God

De apostel Paulus had een helder begrip van de strijd op leven of dood om de zielen der mensen. Hij was zich bewust van de inspanningen aan beide zijden — de Heiland en zijn heiligen en Lucifer en zijn legioenen — om bekeerlingen te maken. Daarom waarschuwde hij de Romeinen als volgt:

„Stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van

God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als *wapenen der gerechtigheid* ten dienste van God.” (Romeinen 6:13; cursivering toegevoegd.)

„Weet gij niet,” voegde hij eraan toe, „dat gij hem, in wiens dienst gij u stelt als

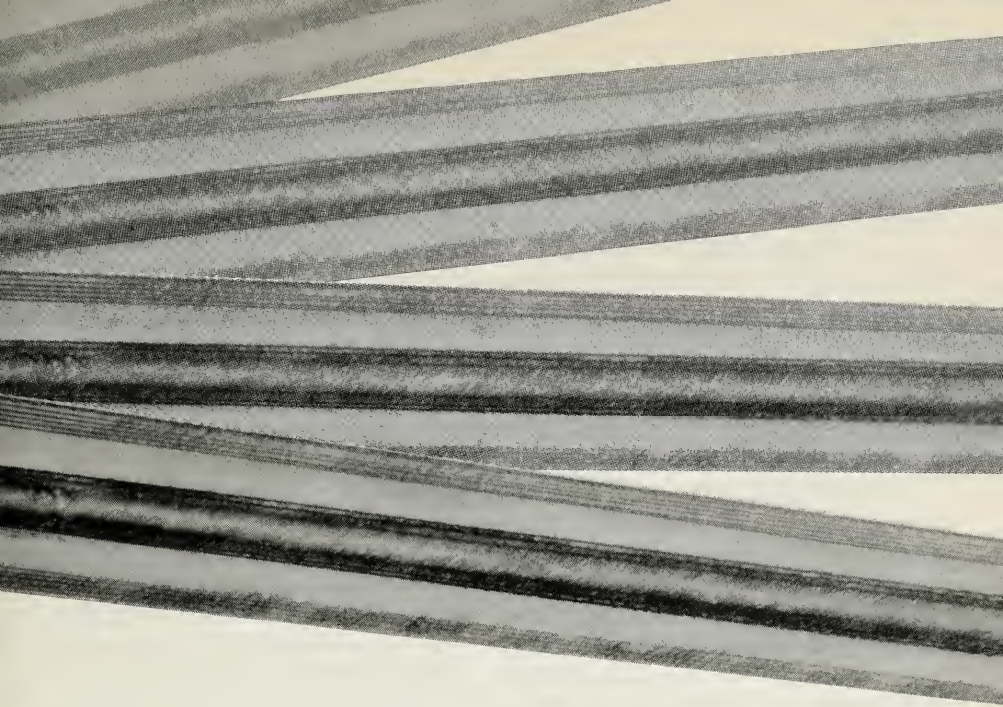
*Wanneer de Heer
u trekt om zijn veld-
slagen te leveren,
heeft Hij dan een lang,
glanzend zwaard
in zijn hand?*

slaven ter gehoorzaamheid, ook moet gehoorzamen als slaven, hetzij dan van de zonde tot de door, hetzij van de gehoorzaamheid tot gerechtigheid?" (Romeinen 6:16.)

Zich ten dienste stellen houdt in zich onderwerpen. Waar het in eerste instantie om gaat is dus: *Bevindt u zich in de schede der gerechtigheid, klaar om door God te worden getrokken?* Alma en de zoons van Mosiah lieten zich, ten gevolge van ongehoorzaamheid, in de verkeerde schede glijden. Een goddeloze hand haalde hen tevoorschijn en deed hen een struikelblok worden voor de kerk van God. Deze periode van onderwerping aan satan werd later door Alma „bittere gal”, „banden der ongerechtigheid” en „de donkerste afgrond” genoemd. (Mosiah 27:29.)

Na een wonderbaarlijke bekering veranderden Alma en zijn vrienden van schede. Zij beleden hun zonden, trachtten de schade die zij hadden aangericht te herstellen en verkondigden vrede. Volgens het Boek van Mormon waren zij daarna „middelen in Gods handen om velen tot de kennis der waarheid te brengen, ja, tot de kennis van hun Verlosser.” (Mosiah 27:36.)

Het afglijden in satans schede begint met kleine en schijnbaar onbelangrijke overtredingen. Het kan misschien beginnen met een sigaret, een onreine gedachte, een ietwat gewaagd verhaal, één drankje, een zogenaamd leugentje om bestwil of zelfs maar een minder geschikte film. Geleidelijk, echter, nemen de overtredingen in aantal en in ernst toe, totdat men ontdekt op weg naar satan toe

te zijn. Met iedere overtreding gaat het gevest van het zwaard van de overtreder meer naar de hand van satan staan.

Geloof, bekering en rechtschapenheid, daarentegen, voeren tot de schede die zich langs de zijde van God bevindt. Jonge mensen die liefde voor de Schriften ontwikkelen, naar de kerk gaan, meewerken aan dienstbetoonprojecten, dagelijks oprecht bidden en liefhebbende ouders eren, brengen zichzelf in gereedheid voor rechtvaardig dienstbetoon. Door deugdzaamheid te betrachten worden het gevest van het wapen en Gods hand samengesmolten en wordt een staat van bruikbaarheid bereikt.

Glanzende zwaarden of dolkjes?

En nu het tweede punt: *Wanneer de Heer u trekt om zijn veldslagen te leve-*

ren, heeft Hij dan een lang, glanzend zwaard in zijn hand? Als ik een ridder was en mij op de strijd voorbereidde, zou ik mijn wapens zorgvuldig kiezen. Ik zou in de eerste plaats een sterk, scherp en glanzend zwaard willen hebben. Het zou een volmaakt uitgebalanceerd wapen moeten zijn, met een zeer goed geslepen snijvlak. Het zou van het allerbeste staal vervaardigd moeten zijn met een gevest dat zo goed in mijn hand paste, dat het wapen zou voelen als een verlengstuk van mijn arm. Ik zou niet gehinderd willen worden door een klein, nutteloos wapen waar ik weinig vertrouwen in kon hebben. Een lang, glanzend zwaard, echter, zou het hart van zijn gebruiker vertrouwen inboezemen en het hart van zijn tegenstander met schrik vervullen.

Sterk scherp, rein

Voor degenen die hem in het Jeruzalem van weleer gadesloegen, leek Petrus misschien wel een klein, nutteloos wapen toen Hij Christus in de hof van de hogepriester drie keer verloochende (zie Matteüs 26:69-75). Maar toen de bekeerde Petrus op Pinksterdag voor de joden stond, getuigde hij met de overtuiging en de macht van een glanzend zwaard in Gods hand, waardoor hij ongeveer drie-duizend zielen won (zie Handelingen 2).

Petrus' vermetelheid kwam hem niet zomaar aanwaaien. Hij werd blootgesteld aan beproevingen en verleidingen en al het andere dat tot „het louterende vuur” kan worden gerekend. De gloed van de tegenstand verteerde hem niet; zij diende slechts om onzuiverheden en zwakheden weg te branden, waarna alleen het gelouterde staal overbleef. Hij kwam uit de oven der bezoeking tevoorschijn als een gepolijst, krachtig zwaard der gerechtigheid. Zijn *sterke karakter*, dat met staal kon worden vergeleken, garandeerde het volbrengen van zijn zending.

Na de Pinkersdag was Petrus een man wiens scherpe geest hem in staat stelde van de verrezen Christus te getuigen. In de King-Jamesbijbel staat dat Petrus' woorden de leden van de raad van Gama-liël „door het hart sneden”, waarna zij hem ter dood wilden laten brengen. (Handelingen 5:33.) Ongetwijfeld was zijn scherpe geest het gevolg van veel studie, vasten en gebed.

Wij worden geleerd dat wonderen verricht en openbaring ontvangen worden door reine vaten van de Heer (zie 3 Nephi 8:1). Het was door zijn reinheid van ziel dat Petrus verdiende door engelenhanden uit de gevangenis te worden verlost.

Het was zijn reinheid van ziel die hem de macht gaven zieken te genezen en Dorcas uit de dood op te laten staan (zie Handelingen 9:36-43). Zijn reinheid stelde hem ook in staat een visioen te zien dat voerde tot de verbreiding van het evangelie onder de niet-joden.

Of een zwaard in staat is te redden en te behouden hangt af van zijn kracht, scherpste en reinheid en van de hand die het bestuurt. Geldt dit ook niet voor mensen?

Een bede

Het verheugt mij te horen over jonge mensen die zichzelf rein, zuiver en bereid houden voor een full-time zending en voor een tempelhuwelijk. Hun „gehoorzaamheid tot gerechtigheid” (Romeinen 6:16) heeft op alle mensen een inspirerende uitwerking. Stellig zullen deze kloekmoedigen hun loon ontvangen van hem „die zij verkiezen te gehoorzamen”, hetgeen zal bestaan uit alles wat de Vader heeft (zie Leer en Verbonden 29:45; 84:38).

Ik bid dat de jonge mensen van de kerk zullen begrijpen hoe noodzakelijk het is actieve voorstanders te zijn van de zaak der waarheid en niet passieve toeschouwers. Ik bid dat u ervoor zult zorgen u steeds in gereedheid te bevinden aan Gods zijde, klaar om door Hem te worden gehanteerd. Verder bid ik dat u zult streven naar een sterk karakter, een scherpe geest en een reine ziel, opdat u een glanzend zwaard der gerechtigheid zult worden en er geen verlegenheid of teleurstelling of nachtmerrie zal zijn wanneer Hij u als zijn zwaard trekt om de machten der duisternis te bestrijden. □

Momenten met de profeten:

In ballingschap geschreven brieven

Hij werd in 1877, ten tijde van de dood van Brigham Young, als president van de Raad der Twaalf leider van de kerk, maar werd pas in 1880 gesteund als president van de kerk. Hij leidde de kerk de laatste twee jaren van zijn leven in ballingschap, vanwege de zware vervolging door de regering van de Verenigde Staten inzake het meervoudig huwelijk.

Tijdens zijn bestuur moedigde hij de bouw van tempels aan, benadrukte keer op keer de uitbreiding van het zendingswerk en zorgde ervoor dat de organisatie van de kerk gestroomlijnd werd.

Hij stelde de wekelijkse priesterschapsvergadering in, instrueerde ringpresidenten maandelijkse algemene priesterschapsvergaderingen van de ring te houden en initieerde de driemaandelijks ringconferentie, opdat „de heiligen in het evangelie onderwezen konden worden.”

President Taylor zette ook meer vaart achter het zendingswerk door meer ouderlingen te roepen dan daarvoor waren geroepen.

Zendingswerk was ook het thema van de jaarlijkse optocht op de pioniersdag van 24 juli 1880, de dag waarop de aankomst van de pioniers in de Vallei van het Grote Zoutmeer wordt herdacht. President Taylor stel-

de voor „ieder land vertegenwoordigde te laten zijn door een in de klederdraacht van dat land gestoken man en vrouw; de kleuren en naam van het land duiden aan waar de zendingen hadden gewerkt.”

Na de optocht namen alle landen, in totaal 25, plaats op het podium voor het spreekgestoelte in de tabernakel terwijl het feestprogramma werd afgewerkt.

Vanaf datzelfde spreekgestoelte hield president Taylor op 1 februari 1885 zijn laatste openbare toespraak, een krachtige rede waarin hij duidelijk stelde welk onrecht de heiligen werd aangedaan door de Amerikaanse regering, de predikanten van andere kerken en de kranten.

Daarna ging hij vrijwillig in ballingschap zodat hij met dezelfde toewijding en kracht de zaken van de kerk zou kunnen leiden. Tijdens zijn ballingschap schreef hij van tijd tot tijd brieven. De regeringsambtenaren die hem wilden arresteren hebben hem nooit kunnen vinden. Naarmate hij ouder werd liet zijn gezondheid het afweten en stierf hij dientengevolge op vreemde wijze op 25 juli 1887 in het huis van Thomas F. Rouche in Kaysville (Utah). □

Jack E. Jarrard, Church News

VOORWAARTS, CHRISTENSTRIJDERS

(Deel 2)

Jack Weyland

Inleiding: In deel 1 van „Voorwaarts, christenstrijders”, dat in De Ster van februari stond, is Mark, een teruggekeerde zendeling die zijn eerste les aan het State College volgt, gelijk onder de indruk van zijn medestudente, Sara. Ze is een moedig christin die haar Bijbel bij zich draagt en als enige de populaire docent, dr. Guthrie, durft te trotseren wanneer hij praktijken voorstaat die niet stroken met de christelijke leer. Hoewel Mark niet de moed heeft Sara bij te vallen in haar protest, werkt hij wel met haar samen om dr. Guthrie's argumenten op een zeker moment op een logische manier te kunnen weerleggen.

Tijdens hun gesprekken vertelt Mark Sara over het evangelie en de zendingen en overtuigt hij haar ervan dat „mormonen” heus christenen zijn, ondanks alles wat zij over hen heeft gehoord in haar eigen kerk. Sara schijnt de eerste twee lessen van de zendingen goed te hebben verwerkt en zij en Mark zijn diepere gevoelens voor elkaar aan het ontwikke-

len. Zij schrijft haar vader om hem te vertellen waar zij mee bezig is. Op een avond na school gaan Sara en Mark voor een eenvoudige maaltijd naar een eethuisje en bestelt Sara een kopje koffie op een toon die een duidelijke uitdaging inhoudt aan het adres van Mark.

Zodra de serveerster weg was, vroeg Mark: „Waarom doe je dat nou? Waarom bestel je koffie?”

„Waarom niet? Denk je soms dat ik naar de hel ga als ik één kopje koffie drink? Ben je zo bekrompen?”

„Je hebt nog nooit eerder koffie besteld,” antwoordde hij.

„Er is geen enkele reden waarom ik geen koffie zou drinken. Ik ben tenslotte geen heilige der laatste dagen, weet je.” Haar stem klonk scherp en er was een onverzettelijke trek op haar gezicht.

„Je doet het alleen om mij dwars te zitten.”

De serveerster zette hun twee brood-

jes voor en vervolgens het kopje koffie en een glas melk. Sara nam gretig een slok van haar koffie.

„Wil je soms een slok?” vroeg ze hennend.

„Neen, dankjewel.”

„Hoezo? Bang dat je er aan dood zult gaan?”

„Wat heb je toch? Waarom doe je zo?”

„M'n vader heeft vandaag mijn brief ontvangen. Hij belde me op en las me het één en ander voor over het mormonisme uit een boek dat hij in de bibliotheek had gevonden. Het was wel een heel ander verhaal dan wat jij me allemaal hebt verteld.”

„En jij gelooft die dingen zo maar?”

„Waarom niet? Het is toch mijn vader?”

„Lees toch tenminste het Boek van Mormon uit en maak de serie lessen van de zendingen af.”

„O, nee. Ik kap ermee.”

„Dus je gaat klakkeloos aannemen wat

er in één of ander anti-mormoons boek staat, zonder te controleren wat onze kerk precies leert?"

„Ik ben de opstandige leeftijd voorbij. Heb je enig idee wat ik mijn vader allemaal aandeed toen ik van huis wegliep? Ik kan hem niet nog meer kwetsen. Ik hou van mijn vader.” Ze stond abrupt op. „Dag, Mark.”

Ze haastte zich naar buiten. Mark smeet wat geld op de toonbank en beende haar achterna.

„Waar ga je heen?” riep hij terwijl hij achter de wegvlochtende Sara aan holde.

Ze bleef staan, draaide zich om en gilde: „Laat me met rust! Zoek maar iemand anders om te bekeren!”

„Luister 'es. Je zegt dat je van je vader houdt. Prima. Ik verwacht niet anders van je. Maar hou je ook van je moeder?”

„Die is dood.”

„Ja, maar ik geloof dat zij op jou wacht om de boodschap van de herstelling aan te nemen. Geef me toch vijf minuten de tijd.”

Ze draaide zich om en liep terug naar zijn auto. Hij reed haar naar de parkeerplaats bij het college en parkeerde er, onderwijl verzinnend wat hij moest zeggen en biddend om hulp.

„Sara, jij hebt een grote kennis van de Bijbel. Ik wil met je praten over iets wat in die Bijbel staat. Toen Jezus op aarde was, aanvaardden de meeste mensen Hem niet als de Messias. Eén van de redenen daarvoor was dat Hij uit Galilea kwam, terwijl de Schriften zeiden dat de Messias uit Betlehem zou komen. Ben je het met me eens over dat punt?”

„Ja, maar Hij werd in Betlehem geboren.”

„Dat weet ik. Maar honderden mensen verwierpen Hem omdat anderen, en sommigen van hen waren invloedrijke en

knappe mensen, ‚bewezen‘ dat Jezus geen ware boodschapper was. Ieder van hen had Jezus over deze schijnbare tegenstrijdigheid kunnen vragen en Hij zou hun hebben verteld dat Hij in Betlehem geboren was.”

„Hopelijk zou ik die fout niet gemaakt hebben.”

„Sara, wijs onze boodschap niet af alleen op grond van het feit dat iemand anders zegt dat het niet waar kan zijn. Onderzoek de kerk. Lees het Boek van Mormon uit. Maak de lessen met de zendingen af. Bid erover en vraag God of het waar is. Meer zal ik nooit van je vragen. Wil je dat tenminste doen?”

Ze keek hem een ogenblik vorsend aan, haalde toen haar schouders op en zei: „Oké, dat wil ik wel doen.”

Even voor ze uit elkaar gingen, pakte zij zijn beide handen in de hare. „Mark, we kunnen elkaar beter niet meer ontmoeten. Ik zal doen wat je me hebt gevraagd, maar ik wil me niet gedwongen voelen jullie leringen aan te nemen vanwege de gevoelens die ik voor jou heb. Dat zou niet eerlijk zijn.”

En dus zagen zij elkaar niet meer, behalve bij de sociologielessen van dr. Guthrie. Na iedere les van de zendingen informeerde Mark naar haar vorderingen. Ze had het er moeilijk mee.

Sara bleef protest aantekenen tegen een aantal denkbeelden van dr. Guthrie, maar ze deed dit op haar eigen manier en de meeste klasgenoten keken vol leedvermaak toe hoe dr. Guthrie systematisch haar argumenten vernietigde.

Mark erfde de schoenendoos vol verwijzingen op kleine kaartjes, omdat Sara het niet prettig vond er gebruik van te maken, maar hij had zijn mond nog steeds niet opengedaan in de klas. De angst dat hij zou worden uitgelachen, zoals toen hij

klein was geweest, weerhield hem ervan te spreken. 's Avonds oefende hij voor de spiegel, maar de volgende ochtend zonk de moed hem in de schoenen.

Sara ontbrak het nooit aan moed.

Er ging weer een maand voorbij. Toen Mark 's zaterdags aan zijn vasten begon, besloot hij te bidden om hulp om zijn angst om te spreken te overwinnen. Die hele middag bracht hij biddend op zijn slaapkamer door.

Toen hij 's zondags naar de priesterschapsvergadering reed, werd hij door de politie aangehouden.

„Mag ik je rijbewijs even zien?” vroeg de agent.

„Natuurlijk,” antwoordde Mark, terwijl hij het uit zijn portefeuille haalde. „Is er iets aan de hand?”

„Je nummerbord hangt er aan de achterkant nog maar half aan. Je kunt er beter iets aan doen, of je bent hem dadelijk kwijt.”

„Bedankt. Ik zal er gelijk voor zorgen.”

Nadat de politie door was gereden, stopte Mark zijn rijbewijs terug in zijn portefeuille. Plotseling zag hij een stukje van een papieren servetje tussen zijn andere paperassen. Hij haalde het tevoorschijn. Er stond iets op geschreven: Exodus 14:10-12. Hij las de verzen terwijl hij nog langs de weg stond.

In de kerk kwam hij Sara tegen en vergezelde haar naar de klas die door de zendingen werd onderwezen. Tegen het eind van de les vroeg één van de zendingen haar naar haar reactie nu zij het één en ander wist over de kerk.

„Het is heel interessant geweest,” antwoordde ze luchtig. „Ik vind dat iedereen over andere godsdiensten behoort te leren.”

Mark keek haar aan. „Is dat alles wat je te zeggen hebt?”

„Wat wil je dan dat ik zeg? Ik heb je verteld dat mijn vader niet wil dat ik heilige der laatste dagen word.”

„Is wat je hier hebt geleerd waar? Dat is de eerste vraag die beantwoord moet worden.”

„Ik heb Jezus lief,” antwoordde ze. „Is dat dan niet voldoende?”

„Hoeveel heb je Hem lief? Genoeg om in zijn kerk te worden gedoopt? Genoeg om een profeet te volgen die openbaringen van Hem ontvangt?”

„Mark, hoe komt het toch, dat wanneer wij samen praten, het voor mij altijd op huilen uitdraait?”

„Sara,” vroeg één van de zendingen zachtjes, „ben je bereid om op je knieën te gaan en God te vragen of het Boek van Mormon waar is?”

Een paar tellen bleef ze strak tegen de muur aankijken. Tenslotte zei ze rustig: „Ik hoef het niet te vragen. Het is waar. Ik weet het al dagenlang.”

„Als je dat weet, wil je je dan laten doppen?”

„Begrijpen jullie het dan niet? Ik hou van mijn vader. Het enige wat hij ooit heeft gewild, is dat ik hem volg in zijn geloof. Hij wil niet dat ik heilige der laatste dagen word. Het zou hem verschrikkelijk veel pijn doen en ik heb hem al zoveel pijn gedaan. Hoe kan ik hem vragen of ik gedoopt mag worden?”

Mark legde zijn hand op haar schouder. „Jij hebt me eens een antwoord gegeven om één van mijn problemen op te lossen. Jij zei tegen me: ‚Jezus zal je helpen’. Sara, Hij zal ook jou helpen.”

De volgende dag was Mark laat op school, waardoor hij geen kans kreeg Sara te spreken voor de les begon. Dr. Guthrie maakte bekend dat zij de ontwikkelingen rond verkering en huwelijk in de afgelopen tien jaar zouden bespreken. Hij

haalde de resultaten van een aantal onderzoeken aan die bewezen dat er inderdaad grote veranderingen hadden plaatsgevonden.

„Zijn dit gezonde veranderingen geweest?” vroeg hij. „Volgens mij wel. De oude godsdienstige opvatting van verdoemenis ten gevolge van het bedrijven van hetgeen het etiket zonde kreeg, is zo goed als verdwenen — en dat is maar goed ook.”

Sara tekende bezwaar aan: „Ik geloof dat dat soort fysieke intimiteiten zijn voorbehouden aan het huwelijk.”

„En wie heeft die dan alleen voor het huwelijk voorbehouden?” vroeg dr. Guthrie, die haar duidelijk uit haar tent wilde lokken.

„God,” antwoordde zij.

„Zo?” zei hij met een grijns waar veel van haar medecursisten in deelden. Een aantal studenten op de achterste rij begon luidkeels „Voorwaarts, christenstrijders” te zingen. Dr. Guthrie glimlachte en verzocht hun ermee op te houden.

„Sara, ik vrees dat jouw opvatting zo goed als geen overlevingskansen meer heeft in deze tijd. Zijn er soms nog anderen die haar standpunt delen?”

Mark beseftte dat hij nu eindelijk op moest komen voor zijn overtuiging.

„Ja, ik,” antwoordde hij stoutmoedig en ging staan om dr. Guthrie tegemoet te treden.

„O, ja?” Dr. Guthrie was kennelijk verast iemand te vinden die bereid was Sara's standpunt te delen. „En ga jij ook strooien met aanhalingen uit de Bijbel?”

„Dr. Guthrie, ik kan best begrijpen dat twee mensen oprecht van mening verschillen, maar u heeft er genoeg in gescheept Sara belachelijk te maken. Ik heb van u de indruk gekregen dat iedereen die er christelijke idealen op nahoudt, een

dwaas is. En ik heb mijn mond gehouden en u uw gang laten gaan. Ik had al veel eerder op moeten staan om voor mijn overtuigingen op te komen. Dit is heel moeilijk voor me. Zijn er misschien nog anderen in de klas die het niet eens zijn met de manier waarop dr. Guthrie Sara heeft behandeld?”

Een meisje stak haar hand op. Nog een hand ging de lucht in. Langzaam en ernstig staken nog anderen hun hand op, tot dat er vijftien handen te tellen waren.

„Bedankt. Dr. Guthrie,” ging Mark verder, „u schijnt graag de gek te steken met de Bijbel. Heeft u 'm weleens gelezen?”

„Nee. Dat wil zeggen, niet helemaal. Ik heb wel betere dingen te doen.”

„Kunnen we dan rustig stellen dat u geen autoriteit bent op het gebied van de Bijbel?”

De glimlach was van dr. Guthrie's gezicht verdwenen. „Inderdaad.”

„Op welke basis heeft u besloten een boek af te wijzen dat u nog nooit hebt gelezen?”

„Dat doet er niet toe. Dit is een cursus sociologie.”

„Daar wil ik het zo meteen over hebben, maar kunt u zich ermee verenigen dat de leringen van de Bijbel misschien verdienste hebben, maar dat een studie van de Bijbel buiten uw terrein is geweest, met het gevolg dat wij minder gewicht hoeven te hechten aan uw mening over dat onderwerp dan wanneer u spreekt over zaken die uw eigen terrein betreffen? Is dat juist gesteld?”

„Jawel,” zei dr. Guthrie grimmig.

„Dank u wel. Dan zou ik één klein voorstel willen doen met betrekking tot uw onderwijs. Ik begrijp waarom u zo hoog genoteerd staat als docent. U verdient de lof die u wordt toegezwaaid. Ik heb echter gemerkt dat u ons zelden meer dan één

kant van een zaak voorlegt. Dat is naar mijn mening niet bijzonder wetenschappelijk."

Mark wou dat hij dit allemaal schriftelijk had kunnen doen, zodat hij zijn tekst had kunnen veranderen. Nu maakte hij fouten, werd dr. Guthrie nijdig, maar hij moest zich er maar zo goed mogelijk doorheen slaan. Hij transpireerde hevig en zijn hoofd was zo rood als een biet.

„Verleden week sprak u over het opheffen van de strafbaarheid van hasjgebruik. De week daarvoor hebben we gesproken over het opheffen van alle beperkende regels in de studentenonderkoms. Iedere keer kwam uw mening overeen met die van de meerderheid van de klas. Vandaag gaan we een onderwerp bespreken waarvan te voorspellen valt dat u en haast alle leerlingen het eens zullen zijn dat de traditionele godsdienstige sancties op het gebied van de omgang tussen jongemannen en jonge vrouwen uit de tijd zijn. Ik vraag me af waarom u onderwerpen heeft gekozen waarvan voor u wel vast moet staan dat er geen meningsverschil zal zijn tussen u en de klas. Is dat soms de prijs die u betaalt voor uw populariteit als docent?"

Er was doodse stilte in het lokaal.

Nu ben ik te ver gegaan, dacht Mark.

„Is het dat?" vroeg dr. Guthrie kortaf.

„Het spijt me wanneer ik u gekwetst heb. Ik wil niets veranderen in de klas, behalve een wat meer evenwichtige benadering toe te voegen aan de onderwerpen die besproken worden. Als u er geen bezwaar tegen hebt, ben ik bereid de klas morgen een tegengesteld standpunt aan het uwe voor te leggen over verkeringsnormen."

Na de les kwam Sara hem in de gang tegemoet. „Ik ben trots op je. Ga je mee een wandeling maken?"

Het sneeuwde die ochtend zachtjes. Grote sneeuwvlokken dwarrelden neer op het gazon, op de bomen en op haar haar.

„Ik heb vanochtend met mijn vader gesproken en hem verteld dat ik van hem hou en dat ik van mijn moeder hou — nu nog meer dan ooit tevoren. Ik heb hem verteld dat Jezus Christus zijn evangelie op aarde heeft hersteld en dat alleen deze kerk ons gezin de gelegenheid biedt om eens in de hemel bij elkaar te zijn. Ik heb hem om zijn toestemming gevraagd om gedoopt te worden. Mark, hij heeft ja gezegd."

Hij sloeg zijn armen om haar heen, tilde haar op en tolde met haar in het rond, totdat zij allebei, lachend en huilend van geluk, neervielen in de sneeuw.

Enkele minuten later zetten zij hun wandeling voort.

„Nadat ik met mijn vader gesproken had, belde ik zuster Packard op om haar hulp te vragen bij het invullen van een formulier, zodat er voor mijn moeder kan worden gedoopt in de tempel."

„Je hebt een drukke ochtend achter de rug," zei hij.

„We hebben allebei een drukke ochtend achter de rug," antwoordde ze en kneep zijn hand haast fijn terwijl zij op het cafetaria afliepen. „Maar weet je wat? Het is slechts het begin van vele drukke ochtenden en middagen voor ons allebei."

„Hoezo?" vroeg hij.

„Toen ik de zendelingen vanochtend belde om te zeggen dat ik gedoopt wil worden, hebben we ook over iets anders gesproken. Wie moeten we benaderen over het organiseren van een HLD-instituutprogramma voor de studenten aan dit college?" □

WAAROM DEDEN DE MENSEN ZO?

*Enige feiten over godsdienstige onverdraagzaamheid
en vervolging uit de Amerikaanse geschiedenis*

James B. Allen

In oktober 1838 werd Smith Humphrey in Missouri overvallen door een anti-mormoonse bende, die zijn huis plunderde alvorens het in brand te steken en hem te gelasten de streek te verlaten. Hij gaf hier gehoor aan, maar kort daarna werd hij door een andere bende ontvoerd die vierhonderd dollar in contanten en duizend dollar aan goederen wegnam uit zijn wagen en hem uit de staat verdreef. (*History of the Church*, deel 4, blz. 62.)

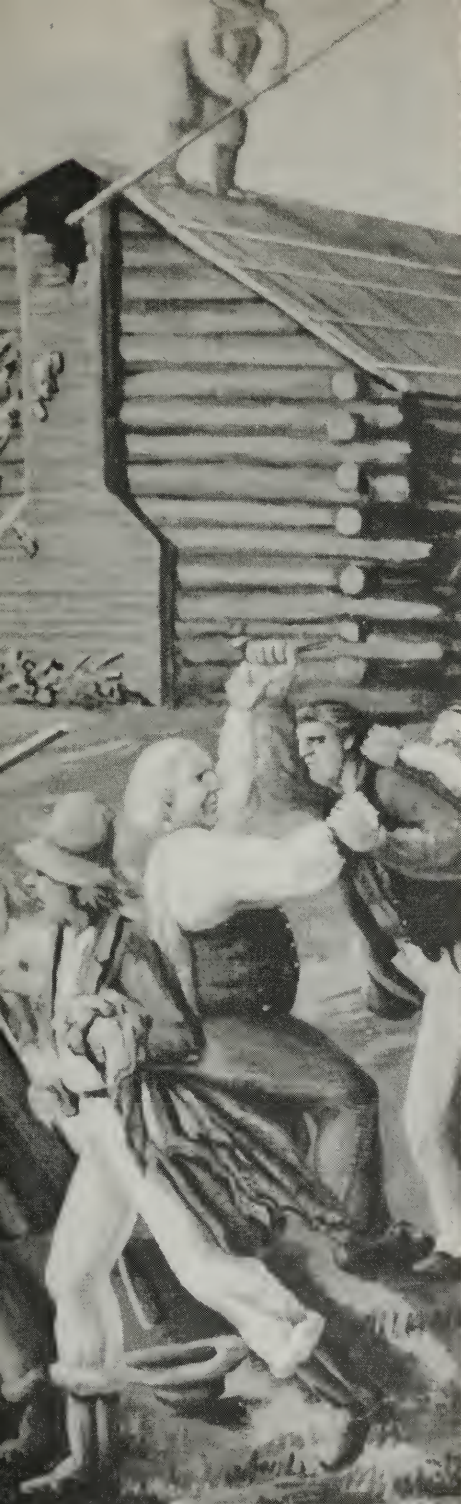
Dergelijke ervaringen vielen de heiligen in de beginjaren van de kerk keer op keer te beurt. Vanaf het moment dat Joseph Smith in 1820 ruchtbaarheid gaf aan zijn eerste visioen tot nagenoeg het eind

van de eeuw, ontvingen zij vaak een beestachtige behandeling. Dit moet wel aanleiding geven tot de vraag: „Waarom werden de heiligen zo hevig vervolgd?”

Wij kennen natuurlijk niet alle redenen, maar wij weten wel dat de Heer door middel van openbaring aan de profeet Joseph Smith minstens drie redenen noemde. Toen een gedeelte van het manuscript van het Boek van Mormon gestolen werd, maakte Hij de rol die satan daarbij had gespeeld duidelijk:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat Satan grote invloed over hun hart heeft; en hij stookt hen op om ongerechtigheid te doen tegen hetgeen goed is; . . .

En aldus heeft hij een listig plan gesmeed met de gedachte het werk van God te gronde te richten." (Leer en Verbonden 10:20, 23.)

Nog een reden voor de vervolging werd vele jaren later gegeven, toen Joseph Smith gevangen zat in Liberty (Missouri). Daar in de gevangenis werd hem verzekerd dat een doel van al zijn beproevingen was om hem sterk te maken: „Weet . . . Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen." (Leer en Verbonden 122:7.)

Ten derde gaf de Heer, nadat zij in 1833 uit Jackson County (Missouri) verdreven waren, veel schuld aan de heiligen zelf. Het was daar dat zij de uitdaging hadden ontvangen om de wet van toewijding na te leven, maar alras bleek dat zij daar geestelijk nog niet aan toe waren. Hun kerkelijke leiders hadden hun herhaaldelijk gewaarschuwd dat zij tot een hogere graad van volmaking in hun leven moesten komen alvorens de Heer hen volledig kon steunen, maar toen de noodlottige overvallen van het gepeupel een aanvang namen, sprak de Heer dit tragische oordeel uit:

„Ik, de Here, heb toegelaten, dat deze rampspoed . . . over hen is gekomen, als gevolg van hun overtredingen . . .

Daarom is het noodzakelijk, dat zij worden gekastijd en beproefd, evenals Abraham, aan wie werd geboden zijn enige zoon te offeren.

Want allen, die geen kastijding kunnen verduren, doch Mij verloochenen, kunnen niet worden geheiligd.

Zie, ik zeg u, er waren gekijf en getwist, afgunst en strijd, en wellustige en hebzuchtige verlangens onder hen; door dit alles ontheiligden zij hun erfenis.

Zij waren traag om naar de stem van de Here, hun God, te luisteren; daarom is de

Here, hun God, traag om naar hun gebeden te luisteren, en ze ten tijde hunner moeilijkheden te verhoren.

In de dagen hunner vrede hebben zij Mijn raad lichtvaardig opgenomen; maar ten tijde hunner moeilijkheden zoeken zij noodgedwongen naar Mij.

Voorwaar zeg Ik u: Niettegenstaande hun zonden is Mijn binnenste met erbarming jegens hen vervuld. Ik zal hen niet geheel verwerpen; en ten tijde der gramschap zal Ik der barmhartigheid indachtig zijn." (Leer en Verbonden 101:2, 4-9.)

Het was niet dat de heiligen zich schuldig hadden gemaakt aan overtredingen of geweld jegens hun naasten, maar dat zij, zoals blijkt uit deze openbaringen, er niet in geslaagd waren de geestelijke wetten na te leven die hun door de Heer waren gegeven. Dit was de reden dat Hij toestond dat zij werden gekastijd. (Zie *History of the Church*, deel 3, blz. 32-62.)

Maar dit waren niet de enige redenen voor de vervolging van de mormonen. Er was klaarblijkelijk iets in het karakter van de vervolgers zelf — van wie er velen verder fatsoenlijke burgers schenen te zijn — dat hen in staat stelde zulke daden toe te staan of te rechtvaardigen. De heiligen waren overigens niet het enige volk dat voor zijn overtuiging werd vervolgd en de geschiedenis van Amerika in het algemeen is er ook wel een van onverdraagzaamheid geweest. Ondanks alle democratische, vrijheidslievende tradities, was vervolging niet ongewoon.

In augustus 1677, toen Margaret Brewster nogal krachtig de overtuigingen van het genootschap der kwakers had verkondigd, werd zij aangehouden, voor de rechter gebracht en gestraft door toediening van twintig zweepslagen op het ontblote bovenlijf.

In de nacht van 11 augustus 1834, ver-

zamelde het grauw zich om een katholiek klooster in Charlestown (Massachusetts). Even na middernacht staken zij niet alleen het klooster in brand, maar ook de bijbehorende boerderij. De volgende nacht verbrandden zij omheiningen, bomen en alles wat zij verder maar konden vinden op het terrein van het klooster.

Elijah Lobejoy, een toegewijd voorvechter voor de afschaffing van de slavernij, werd het slachtoffer van de verbitterde gevoelens van hen die de slavernij in stand wilden houden. Toen een bende in november 1837 een poging deed om zijn drukpers te vernielen, kostte de verdediging ervan Elijah het leven.

Waarom deden de mensen zo? Als we begrijpen waarom sommige Amerikanen bepaalde minderheidsgroepen vervolgden, kan dit ons misschien helpen begrijpen waarom zij ook de heiligen vervolgden.

Eén reden was zuiver godsdienstig. Hoewel volledige godsdienstvrijheid uiteindelijk een onderdeel van de grondwet werd, duurde het lang voordat het zover was en stonden een aantal Amerikanen nooit volledig achter alles wat daarin opgesloten lag. Wanneer een hoogst gedreven volk ervaart dat zijn eigen godsdienstige instellingen worden bedreigd door het verlies van bekeerlingen, zal het weleens datgene wat hen bedreigt met ontstellende wraakzucht aanvallen. Het is een vorm van automatische zelfverdediging die zich in de loop der geschiedenis op verschillende manieren heeft geuit.

In het koloniale Massachusetts, bijvoorbeeld, waren de puriteinen aan de macht. In de overtuiging dat hun vorm van godsdienst de enige ware weg was, redeneerden zij dat het tegen Gods wil was om een andere godsdienst in hun

midden toe te staan. Bijgevolg stonden zij niet toe dat zendelingen van andere kerkgenootschappen in Massachusetts hun boodschap kwamen verspreiden. De kwakers werden bijzonder hardvochtig behandeld, daar zij wegens hun geloofsijver vaak terugkwamen na te zijn verbannen. Zij werden gegeseld, gevangen gezet en in enkele gevallen zelfs ter dood gebracht voor het overtreden van de wet.

Dit soort wettelijke vervolging duurde niet lang, maar zelfs nadat godsdienstvrijheid deel uitmaakte van de grondwet in alle staten, waren sommigen nog beducht voor elke bedreiging van hun eigen godsdienstige instellingen. De Campbellieten, bijvoorbeeld, waren bijzonder kwaad toen de kerk van de heiligen der laatste dagen veel van hun leden aantrok in de staat Ohio, en met name een aantal van hun meest vooraanstaande voorgangers, waaronder Sidney Rigdon. Bijgevolg waren de Campbellieten de bron van veel van de anti-mormoonse propaganda in de jaren dertig van de negentiende eeuw.

Maar godsdienstige overtuigingen vormen niet de verklaring voor alle vervolging. De ergste beschuldigingen tegen de mormonen, evenals tegen andere vervolgte groepen, waren gewoonlijk ten zeerste verdraaid of volslagen bezijden de waarheid. Helaas worden daden niet altijd geleid door de waarheid. Mensen handelen naar hetgeen zij *denken* dat waar is (of, maar al te vaak, naar hetgeen zij *willen* denken). De geschiedenis staat vol voorbeelden van bittere, maar denkbeeldige, beschuldigingen, waardoor de gelovigen ertoe werden gebracht kruistochten te ondernemen tegen minderheden die werden afgeschilderd als niet alleen gevaarlijk, maar ook ondermijmend voor het land.

Het schijnt dat veel Amerikanen uit de negentiende eeuw klaarstonden om te luisteren naar de opzienbarende onthullingen van afvallige katholieken, voormalige vrijmetselaars of geëxcommuniceerde heiligen. Haast altijd bestonden deze zogenaamde „bekenentissen” uit gruwelijke verhalen vol verdorvenheden. De anti-katholieken, bijvoorbeeld, smulden enige tijd van een boek van Maria Monk, getiteld *Awful Disclosures of the Hotel Dieu Nunnery of Montreal* (Afschuwwekkende onthullingen over het Hotel-Dieuklooster te Montreal), dat in 1836 verscheen en waarvan er voor het uitbreken van de Amerikaanse burgeroorlog 300.000 exemplaren werden verkocht. De schrijfster, die beweerde non te zijn geweest en te zijn ontsnapt uit een Canadees klooster, vertelde over wellustige priesters die misbruik maakten van hulpeloze nonnen, over de baby's die deze nonnen vervolgens kregen en die daarna werden vermoord, en nog meer van dergelijke sensationele gebeurtenissen. Hoewel bewezen werd dat er geen enkele waarheid in deze verhalen school, weigerden de ergste tegenstanders van de katholieken hier geloof aan te hechten en schepten zij er het grootste genoegen in dit boek te blijven drukken.

Zo werd ook het beeld van de heiligen der laatste dagen in de negentiende eeuw beïnvloed door een kolossale hoeveelheid literatuur die zogenaamd afkomstig was van „ex-vrouwen van mormonen”. Zij vertelden hoe zij als slavinnen waren behandeld in Utah, over gevaarlijke ontsnappingen en hun hachelijke vlucht over bergen en woestijnen naar de beschaafde wereld, waar zij eindelijk hun verhaal konden vertellen. Net zoals de „onthullingen” van Maria Monk, had dit openlijke effectbejag in hoofdzaak tot doel de

beurs te spekken van de schrijvers en de uitgevers, maar helaas waren er de nodige naïeve Amerikanen die deze dingen geloofden en hun handelingen erop baseerden.

Nog een oorzaak voor de Amerikaanse onverdraagzaamheid was economisch. Antisemitisme, bijvoorbeeld, deed zich in het midden van de negentiende eeuw slechts in betrekkelijke gematigde vormen voor, maar aan het begin van de twintigste eeuw begon het onheilspellender — en zelfs gewelddadige — vormen aan te nemen. Door hun angst dat de joden van plan waren zich op de één of andere manier meester te maken van de financiële instellingen van het land, voelden andere Amerikanen zich bedreigd in hun financiële onafhankelijkheid.

Ook andere etnische groepen veroorzaakten economische angst. Sommige Amerikanen, bijvoorbeeld, waren van mening dat de immigranten uit Zuid-Europa een bedreiging vormden voor hun banen in Amerikaanse mijnen en fabrieken. De anti-Japanse en anti-Chinese gevoelens van de late negentiende eeuw waren ook gedeeltelijk te wijten aan een vermeende bedreiging van de werkgelegenheid door de grote aantallen immigranten uit het oosten. Dit voerde tot de wet die in 1882 werd aangenomen om paal en perk te stellen aan de immigratie van Chinezen. Het was voor het eerst dat Amerika een immigratiebeperking instelde.

De heiligen werden ook op die manier afgeschilderd. In zowel Missouri als Illinois, droegen de economische samenwerking en het schijnbare succes van de heiligen bij tot de angst dat zij, vanwege hun steeds toenemende aantal, een bedreiging zouden vormen voor het economisch welzijn van anderen in die streken.

Jaren later werd de kerk in Utah er door één van de meest boosaardige nationale anti-HLD campagnes van beschuldigd dat zij zich opmaakte om alle belangrijke economische instellingen van het land over te nemen. Dergelijke aantijgingen geven aan dat vele Amerikanen bereid waren het ergste te geloven van een kerk die zij reeds wantrouwden en dat zij daarom zulke exposé's graag lazen.

Veel van de onverdraagzaamheid van de negentiende eeuw hield rechtstreeks verband met een beweging die bekend stond als „American nativism”, die de begunstiging voorstond van mensen uit het land zelf boven immigranten. Hoewel de zogenaamde „nativisten” achter de normen van het Amerikaanse systeem stonden zoals vrijheid van spreken, persvrijheid en godsdienstvrijheid, geloofden zij tegelijkertijd dat bepaalde groepen een zo grote bedreiging vormden voor de

traditionele Amerikaanse instellingen, dat zij verwijderd moesten worden. In feite lieten de extremisten van deze beweging zich betrekken in een samenzwering tegen denkbeeldige „samenzweerdere” tegen de Amerikaanse maatschappij. Zij vormden geheime organisaties en stichtten in de jaren vijftig tenslotte een politieke partij die slechts een kortstondig bestaan beschoren was, de „American Party”. Haar tegenstanders gaven de partij de bijnaam de „Weet-nietpartij”, omdat zij als geheime organisatie oorspronkelijk de woorden „ik weet het niet” als wachtwoord had gebruikt. In het midden van de negentiende eeuw werden immigranten, katholieken, vrijmetselaars en heiligen der laatste dagen allemaal door de nativisten aangevallen, evenals de joden enige decennia later.

In zijn schitterende verhandeling „Some Themes of Counter-Subversion: An

Analysis of Anti-Masonic, Anti-Catholic, and Anti-Mormon Literature” in de *Mississippi Valley Historical Review* van september 1960, helpt David Brion Davis ons de beweging van de nativisten te begrijpen. „Tijdens het tweede kwartaal van de negentiende eeuw,” schrijft hij, „toen het gevaar van een buitenlandse invasie steeds geringer scheen te zijn, kregen de Amerikanen van achtenswaardige leiders te horen dat vrijmetselaars de regering hadden geïnfiltrerd en zich meester hadden gemaakt van de rechtbanken, dat mormonen bezig waren de politieke en economische vrijheid in het westen van het land te ondermijnen en dat rooms-katholieke priesters, op instructies uit Rome, angstwekkende vorderingen hadden gemaakt bij een complot om het land te onderwerpen aan het despotisme van de paus”. Of zulke ongegronde beschuldigingen waar waren of niet maakte weinig

uit; de mensen geloofden ze en dit geloof was sterk genoeg om een aantal van hen aan te zetten tot gewelddadigheden.

Degenen onder ons die op de hoogte zijn van de intense vaderlandsliefde van de heiligen en die hun geloof in de goddelijke inspiratie van de Amerikaanse grondwet begrijpen, vinden het vreemd dat de vroege leden van de kerk beschuldigd werden van ontrouw en verraad. De heiligen uit die tijd vonden het niet minder vreemd. Waar was dit dan aan te wijten?

Professor Davis legt uit dat vele Amerikanen zich bewust werden van het „heerlijke erfgoed en de nobele bestemming” van hun land. Tegelijkertijd was het een rusteloos tijdperk, met grote delen van de bevolking die geen vaste verblijfplaats hadden en steeds met economische moeilijkheden te kampen hadden. Psychologisch hadden de Amerikanen een intens verlangen naar vaste culturele wortels en om hun trouw te tonen aan gevestigde idealen en instellingen. Daar bepaalde groepen anders leken te zijn, vormden zij natuurlijke doelwitten voor gefrustreerde Amerikanen die klaarstonden om de loyaliteit en rechtschapenheid van anderen aan te vallen ten einde die van zichzelf te bewijzen. Dit was de ergste vorm van paranoia en gelukkig bezweek slechts een minderheid van de Amerikanen ervoor. Maar toch waren het er nog voldoende dat hun geschriften ernstige afbreuk deden aan het image van de groepen in kwestie.

Wat konden de nativisten vinden om te hekelen? In de eerste plaats wantrouwen zij tegenstrijdige loyaliteiten. De hoogte loyaliteit van een goede Amerikaan, vermoedden zij, moest zijn aan de grondwet, het christendom en de Amerikaanse openbare mening. Zij wantrouwen meteen elke groep, godsdienstig of

niet, die het leven van haar leden zo goed als geheel beheerste en onbepaalde trouw eiste als voorwaarde voor lidmaatschap. Dit hield in dat Amerika zelf niet op hun hoogste trouw kon rekenen. Daarnaast koesterden de nativisten achterdocht jegens een gemeenschap die bepaalde zaken geheim hield, daar zij er vanuit gingen dat iedere activiteit die onttrokken werd aan de blik van het publiek ook tegen het belang van het publiek moest zijn.

Hoe schenen vervolgde groepen zich schuldig te maken aan anti-Amerikaans gedrag? De vrijmetselarij, bijvoorbeeld, vergde geheime eden van haar leden. In 1830 werd beweerd dat de vrijmetselaars William Morgan hadden vermoord, een voormalig lid dat hun geheime rit had onthuld, hetgeen als voldoende „bewijs” werd beschouwd dat de vrijmetselaars betrokken waren bij duivelse en anti-Amerikaanse complotten. De nativisten beweerden ook dat katholieken de paus eerder trouw waren dan Amerika en derhalve bereidwillige deelnemers waren aan elk snood plan dat de paus misschien in de zin had om politieke macht in Amerika te verwerven. Volgens hen moest elke organisatie die *onvoorwaardelijke* trouw van haar leden eiste en buiten zichzelf geen hogere loyaliteiten erkende in dezelfde categorie vallen.

Er werd gezegd dat ook de heiligen dingen in het geheim deden, en zij werden ervan beschuldigd hun hoogste trouw te geven aan het koninkrijk van God als politieke macht, in plaats van aan de Amerikaanse grondwet en regering. Zo werkten een aantal van de belangrijkste aspecten van het mormoonse geloof — eerbied voor het gezag van het priesterschap en geloof in voortdurende openbaring bij monde van een profeet — notabe-

ne tegen de kerk toen zij door de pen van de nativistische propagandaschrijvers werden verdraaid. Ook nu maakte het niets uit dat de beschuldigingen vals waren, want er waren toch genoeg Amerikanen, zij het een minderheid, die voldoende geloof hechtten aan de opruiende literatuur om zich daardoor te laten ophitsen tot een negatieve houding en agressieve daden jegens leden van de kerk.

Het is belangrijk om op te merken dat nativistische geschriften getuigden van een moreel zeer hoogstaande houding en van een gevoel van rechtschapen doelbewustheid. Bij hun pogen een groots zedelijke traditie voor Amerika te scheppen, weidden zij eindeloos uit over de deugdzzaamheid van de puriteinen die destijds de eerste kolonie in Amerika hadden gesticht: onkreukbaarheid, standvastigheid, openbare zedelijkheid en eerbied voor Gods wetten. Hoewel dit zaken waren waar de heiligen zich bereidwillig achter konden scharen, spanden de nativisten zich tot het uiterste in om het karakter van de heiligen en anderen af te schilderen als precies het tegengestelde. In plaats van deugdzzaam en edel, werd er gezegd dat deze organisaties berustten op „het gemeenste bedrog en gebaseerd waren op de meest goddeloze opwellingen van de menselijke aard”. De betrokken groepen kregen het stempel opgedrukt van het tegenovergestelde van de „Amerikaanse droom” — vijanden van de Amerikaanse instellingen — en als zodanig waardige slachtoffers voor vernielzucht.

Het is ironisch dat de heiligen der laatste dagen evenveel, zo niet grotere eerbied hadden voor Amerika en zijn instellingen als welke andere groep ook. Zij geloofden dat het continent in het bijzonder was toebereid voor de herstelling van

het evangelie, dat de Amerikaanse grondwet een door de hemel geïnspireerd stuk was, dat het hun burgerplicht was om de wetten van het land te gehoorzamen en dat Amerika een geweldige en grootse bestemming wachtte. Het was een tragisch misverstand van de geschiedenis dat een volk met dergelijke opvattingen als een ondermijnd element — als een bedreiging voor de Amerikaanse instellingen en de Amerikaanse levensstijl — kon worden belasterd en vervolgd. Maar dat was wel het geval.

De vervolging van de heiligen der laatste dagen was dus ten dele een weerspiegeling van bepaalde algemene denkpatronen en verdenkingen die voor sommige Amerikanen welhaast een tweede natuur schenen te zijn. Zij wantrouwden alles waar zij niet vertrouwd mee waren en iedere groep mensen met gewoonten die anders schenen te zijn dan die van henzelf.

Leden van de kerk begrijpen natuurlijk dat er nog andere redenen waren voor zulke vervolgingen, waaronder de voortdurende pogingen van satan om de voortgang van het koninkrijk te beletten. Door echter de onverdraagzaamheid en het vooroordeel die de kerk te verduren kreeg in een breder verband te beschouwen, zoals hier is gebeurd, krijgen wij een beter begrip van de overige historische invloeden die mensen ertoe bracht op die manier te schrijven en te handelen.

De Heiland zei ons „hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen”. (Matteüs 5:44.) Wij kunnen de daden van vervolgers nooit verontschuldigen of rechtvaardigen, maar in de geest van de bergrede kunnen wij wel trachten ze te begrijpen. □

James B. Allen is hoogleraar geschiedenis aan de Brigham Young University.

De tempel te Mexico City, die in december 1983 werd ingewijd, staat ten dienste van 300.000 leden van de kerk in Mexico. De architectuur van dit markante bouwwerk is een hedendaagse vorm van de bouwstijl van de Maya's.

LD S CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

MAR 08 1984

